Η χαρά του Νεοδημοκράτη και της Νεοδημοκράτισσας

του Νώντα Σκυφτούλη

Η πρόθεσή μου ήταν να μιλήσω για τον Πολιτισμό και την Κοινωνιολογία, αλλά θεώρησα ότι είναι πιο εύκολο να απλοποιήσω τους συλλογισμούς και να περάσω τα μηνύματα μου, μιλώντας για τον άνθρωπο-Νεοδημοκράτη, τον οποίο γνωρίζω πολύ καλύτερα από οτιδήποτε άλλο. Πώς είναι δυνατόν, εξάλλου, να γλυτώσεις από τον Νεοδημοκράτη στα Εξάρχεια, στο καφενείο, στη γειτονιά, στο γήπεδο – κι αν τύχει και είναι Αεκτζής ή Παναιτωλικός μέχρι και κολλητός γίνεσαι. Άσε που και στο Nosotros να κλείσεις ραντεβού, έρχεται πιο άνετα από το να έρθει μέλος άλλης αναρχικής ομάδας. Στο δε κουρείο δεν τον γλυτώνεις σίγουρα, κι αυτό κρατήστε το. Ο Νεοδημοκράτης θα σε πάει στα μπουζούκια και θα νιώσει γοητευμένος που τον συνοδεύεις αλλά και χαρούμενος σαν να βγάζει υπόσχεση σε γκόμενα για μια νύχτα στο Καν-Καν· και ακόμα περισσότερο που θα την πει στους πορτιέρηδες και στον μαιτρ, οι οποίοι προτιμούν -τι άλλο!- Πασοκτζήδες, αυτό το αίμα των μαγαζιών, που και στην παρακμή τους ακόμη είναι η ενάτη συμφωνία της Ποσειδώνος και της Ιεράς Οδού και στο τέλος Ιφιγένεια, από μόνοι τους.

Είναι αλήθεια ότι οι Νεοδημοκράτες, από τον Καραμανλή και ύστερα, έχουν πάρει τον αέρα του Πασοκτζή κατά 40% και αυτό δεν είναι λίγο πράγμα. Αυτοί οι δύο είναι από άλλη πάστα ανθρώπου που λέει ο Στάλιν. Με Συριζαίο δεν πας στα μπουζούκια, γιατί η αλήθεια είναι ότι θα βγεις πρεζάκιας ή θα ψάχνεις για κανένα φίλο ψυχολόγο με μεταπτυχιακό. Ο Πασοκτζής είναι ο άρχοντας ο αυτόνομος. Αυτόν τον ακολουθείς και δεν έχει ανάγκη κανέναν, γιατί συγκεντρώνει όλους τους ρόλους – από Χρηματιστήριο, ΕΥΔΑΠ μέχρι ΕΛΤΑ και στο πιο αστικό ΓΣΕΕ, ΤΕΕ και βάλε. Αλλά ας μη παρασυρόμαστε, τώρα μιλάμε για τον Νεοδημοκράτη. Ο Νεοδημοκράτης είναι, λοιπόν, πάντα ένας χαρούμενος και αισιόδοξος άνθρωπος, ρεαλιστής μέχρι εκεί που

δεν παίρνει άλλο και είναι απολύτως σίγουρος ότι στις κηδείες πρέπει να κλαίμε και στους γάμους να γελάμε. Άλλη λύση δεν υπάρχει, και αυτό το δυϊστικό ζεύγος τον ακολουθεί είτε στη συζήτηση για τα δύο φύλα είτε για τις δύο ομάδες είτε για τις δύο τάξεις. Σε αυτόν τον τρόπο σκέψης του οφείλει και την ανακήρυξη του -σε ευρωπαϊκό επίπεδο- στον καλύτερο εραστή. Καλύτερο όχι από τον αριστερό, εκεί είναι μηδενικός ο ανταγωνισμός, αλλά κι απ' αυτόν ακόμα τον σοσιαλδημοκράτη – αυτόν θα εννοούν και όχι τον έλληνα Πασοκτζή, τον άνθρωπο sex machine.

Αλλά σε γενικές γραμμές και στα πολιτικά επιχειρήματα έχει δίκιο. «Ψηφίζω ΝΑΙ στο δημοψήφισμα γιατί οι αριστεροί είναι μπέρδεμα και με τις ασυναρτησίες τους θα μας καταστρέψουν». Δίκιο! «Συμφωνώ σε όλα με τον Νώντα εκτός από τις μαλακίες που λέει για το κράτος. Εδώ ένα τροχαίο έχουμε κι αν δεν έρθει ο τροχονόμος θα σκοτωθούμε μεταξύ μας». Δίκιο! «Όλα τα δάχτυλα δεν είναι ίδια». Δίκιο. «Καλά, ρε Νώντα, με τόσο πάθος που έχεις ρίξτο αλλού, ρε χαζέ, να τα κονομήσουμε». Δίκιο!

Τώρα με τον Κορωνοϊό, ο Νεοδημοκράτης ζει το μύθο του. Όχι τόσο που ζει έγκλειστος αλλά που το κράτος αποφασίζει και προστάζει τα μέτρα περιορισμού. Επιτέλους, έστω και σε αυτές τις συνθήκες, υπάρχει κράτος. Ο Νεοδημοκράτης είναι ο τύπος που είναι διατεθειμένος να παραχωρήσει αρκετά από τα ατομικά δικαιώματά του στο κράτος προκειμένου να εξυπηρετηθεί η οικονομία και η ασφάλεια – και εν προκειμένω η υγεία. Η στάση του αυτή δεν είναι για εθνικούς λόγους, τους οποίους έχει χεσμένους -και το έχει αποδείξει αυτό- αλλά γιατί του διασφαλίζει την ιδιωτική του οικονομία όπως αυτός την ορίζει. Ο Νεοδημοκράτης θα βγάλει πρώτος τα λεφτά στο εξωτερικό, είναι μαέστρος στη φοροδιαφυγή κι ας λέει για το έθνος και για την Ελλάδα τη μεγάλη, μέσα-μέσα. Αυτά είναι για να κατεβαίνει το φαΐ ευχάριστα και χωρίς ενοχές. Ο Νεοδημοκράτης καυλώνει κυριολεκτικά με τα έκτακτα διατάγματα και τις έκτακτες ανάγκες, αρκεί το κράτος να έχει τον πρώτο λόγο. Δεν θα κατέβει ποτέ στο δρόμο, εκτός αν πάει σε πορεία συνταξιούχων

του ΠΑΜΕ με το φιλαράκι του που είναι ΚΚΕ για περίπατο.

Του αρέσουν οι προσταγές του κράτους και η δυνατότητα του κράτους να εφαρμόζει τους νόμους κι αυτό γιατί είναι υπάκουος. Αυτό το τελευταίο έχει μια διπλή σημασία· δεν είναι απλό πράγμα να είσαι υπάκουος. Αφενός μεν είσαι νόμιμος, αφετέρου δεν φέρεις καμιά ευθύνη, διότι τα όποια λάθη δεν τα χρεώνεσαι εσύ αλλά το κράτος ή ο ηγεμόνας που τα αποφάσισε. Αυτά τα είπε ακόμα και ο Καρλ Σμιτ στη Δίκη και απαλλάχτηκε. Η υπακοή λοιπόν είναι το σωτήριο χαρακτηριστικό της ανάθεσης και έτσι αυτό που μένει στον Νεοδημοκράτη είναι να περνάει καλά και να τα κονομάει. Το προβληματάκι εδώ είναι ότι έτσι μετατρέπεται σε κλασσικό θύμα ολοκαυτώματος και μπορεί να μας συμπαρασύρει κι εμάς ο μπαγάσας. Αλλά ας είναι! Κάτι θα βρούμε να γλυτώσουμε, γιατί αυτές οι συνθήκες είναι για μας και όχι γι αυτόν. Θα τον βοηθήσουμε εμείς τότε να γλυτώσει, αλλά πολλοί θα προτιμήσουν την υπακοή στην ιεραρχία, κι εμείς θαύματα δεν μπορούμε να κάνουμε.

Ασφαλώς είναι δημοκράτης! Στο δίλημμα σοσιαλκομμουνισμός ή δημοκρατία είναι με τη δημοκρατία πράγματι. Και το κόμμα είναι δημοκρατικό. Στο δίλημμα δημοκρατία ή ασφάλεια, δημοκρατία ή οικονομία, εκεί θα στριμωχτεί λιγάκι. Για να μη βάλουμε πιο σύνθετα για μας διλήμματα όπως περιβάλλον ή οικονομία, πολιτισμός ή κλαρίνα, αρχαιολογικό συμβούλιο ή επένδυση, που είναι ένα εύκολο πλακωτό κι όχι διλήμματα για τον Νεοδημοκράτη.

Με τον Κορωνοϊό, ο Νεοδημοκράτης απέδειξε ότι είναι πράγματι Νεοδημοκράτης σε βάθος και αυτός είναι ο λόγος που το κόμμα αλλά και η κυβέρνηση, όχι μόνο επιβράβευσαν την στάση του, αλλά είναι και οι πρώτοι που ευνοήθηκαν από τα αρχικά μέτρα χαλάρωσης – και καλώς έγινε αυτό.

Κουρεία, κομμωτήρια, κέντρα αισθητικής και ασφαλώς οι εκκλησίες. Εδώ το υποκείμενο της Νέας Δημοκρατίας ξεπερνάει τα εκλογικά ποσοστά. Πολλά τα παραδείγματα:

Εμφυτεύσεις Μαλλιών. Οι Νεοδημοκράτες σε αυτό είναι μανούλες. Δεν είναι μόνο ότι αποτελούν τις ορδές των πελατών, αλλά είναι και οι ιδεολογικοί φορείς της εμφύτευσης, και, μάλιστα, πολλές φορές στελέχη του κόμματος προμοτάρουν, διαφημίζουν, ακόμη και από την τηλεόραση, την εμφύτευση. Εδώ ο αντιπρόεδρος του κόμματος πουλάει βιβλία στην τηλεόραση, παίρνοντας την παραδοσιακή δουλειά των ομονοιακών πάγκων (500δρχ με άδεια, 800δρχ χωρίς άδεια), στην εμφύτευση θα κωλώσουμε που είναι και για αρχόντους;

Ένα από αυτά τα στελέχη της Νέας Δημοκρατίας, χρόνια στη διαφήμιση της εμφύτευσης, θεώρησε ότι σαν επώνυμος πλέον μπορεί να γίνει δήμαρχος Πετρούπολης, αλλά εδώ δεν είναι δημοφιλές το εμφυτευτικό κίνημα, οπότε πήρε το 15%, βγήκε τριτοτέταρτος, και κέρδισε ο κομμουνιστής με τα λίγα μαλλιά κι αυτά γενικευμένης απροσδιοριστίας.

Ακολουθούν οι βαψομαλιάδες, πρώην Πασοκτζήδες ασφαλώς, που μαζί με τους Νεοδημοκράτες που τους μιμήθηκαν, δεν είναι και λίγοι. Αυτοί δεν δικαιούται να είναι από τους πρώτους που θα έπρεπε να ευνοηθούν; Ήταν δίκαιο κι έγινε πράξη.

Το δώρο για τις Νεοδημοκράτισσες (όμορφες και συμπαθείς) ήταν το άνοιγμα των κομμωτηρίων και των κέντρων αισθητικής. Δεν θα μιλήσουμε για τις νέες, εκεί δεν μας παίρνει, αλλά γι’ αυτές που μας παίρνει και αυτές δεν είναι άλλες από τις ξανθιές 65άρες του Παλαιού Φαλήρου, που οι περισσότερες είναι και μέλη του κόμματος της Νέας Δημοκρατίας. Και δεν είναι μόνο τα μαλλιά· είναι τα μπότοξ, η αποτρίχωση (πουρνάριασαν 2 μήνες τώρα), τα πάντα όλα είναι. Φαντάζεστε πώς θα είναι το πρωί και κάθε πρωί επί δύο μήνες τώρα αυτές οι του Παλαιού Φαλήρου, που τις χαρακτηρίζει και μια εξαλλοσύνη σαν πολιτικά ερωτευμένες με τον Κώστα Καραμανλή; Δεν έχουν όλες στη Νέα Δημοκρατία την αντισεξιστική, και ασεξουαλ για άλλους, στάση της αμίλητης επί 3 μήνες κ. Μενδώνη του πολιτισμού, ας πούμε!

Με όλο αυτόν τον καλλωπισμό οι Νεοδημοκράτες και Νεοδημοκράτισσες θα είναι έτοιμες να πάνε για την ατομική τους

λατρεία στην εκκλησία. Παίζει μεγάλο ρόλο η εκκλησία στη ζωή τους. Εκεί μπροστά στις εικόνες θα προσευχηθούν να πάει καλά το μαγαζί, να πάθει καρκίνο το τάδε στέλεχος και σε θαυματουργική εικόνα θα πετάξουν πάνω τις μετοχές για να πολλαπλασιαστούν, όπως τα ψάρια παλιότερα. Οι πιο γνήσιοι θα πάνε και σε κανέναν εσπερινό. Και παρά το γεγονός ότι αποκλείστηκε η εκκλησία να κάνει θαύματα επί Κορωνοϊού, ο κ. Τσιόδρας έδωσε και εδώ το παράδειγμα ότι η εκκλησία και η Νέα Δημοκρατία είναι σταυραδέρφια

Όλο αυτό το υποκείμενο έπρεπε να εξυπηρετηθεί. Και ο κ. Τσιόδρας δεν είναι χαζός που είπε να ανοίξουν τα κομμωτήρια για λόγους υγιεινής αλλά και η ατομική λατρεία για τους ίδιους λόγους. Διότι η υγεία δεν είναι μόνο σωματική αλλά και ψυχική.

Τώρα μάλιστα που οι Νεοδημοκράτες παράγουν και μάσκες, ποιος τους πιάνει και ποιος θα τους εμποδίσει για μια εμφύτευση βρε αδερφέ. Το είπαμε! Ο Τσιόδρας δεν είναι χαζός, Νεοδημοκράτης είναι κι αυτός και καλά κάνει, και μάλιστα αυτόν θα είχε και ο πρώην Ναρίτης υπουργός υγείας. Τελικά ναι στις μάσκες από τον Νταβέλη (θαυμαστής της Ολυμπιάδας του ’36), βαψομαλλιά ελεύθερα, οι ξανθιές του Φαλήρου ελεύθερες, μαζί και όλα τα κέντρα επιδιόρθωσης, που τα περισσότερα παίζουν Σαββόπουλο το ντιρλανταντά και τελευταία και την Πρωτοψάλτη. Άσχημα είναι;

Μέσα σε αυτή την κατάσταση οι άνθρωποι του πολιτισμού, της κοινωνιολογίας δηλαδή, εξαφανίστηκαν. Δεν υπάρχουν. Γι’ αυτούς οι χώροι τους είναι ανθυγιεινοί, τα θέατρα, οι συναυλίες, οι ηθοποιοί, οι ξυλοπόδαροι, οι καραγκιοζοπαίχτες, οι συναυλιάδες οι οποίοι μπορεί να είναι χιλιάδες αλλά είναι φονεύσιμοι και αόρατοι.

– Άστην τη κοινωνιολογία τώρα. Είναι τζάμπα λεφτά όλοι αυτοί, τι πολιτισμός και πράσσινα άλογα. Αυτά το ΠΑΣΟΚ τα έφερε και να που φτάσαμε. Τέλος-τέλος, είναι ΜΚΟ, αριστεροί κλπ. Ας ανοίγανε κανένα σουβλατζίδικο ρε Νώντα. Τι πολιτισμός και μαλακίες, είδες εσύ οι αναρχικοί να ζητάνε επιδότηση;

– Καλά ρε Γιώργο,* είσαι πολύ μαλάκας ή πολύ αετός, μωρ' αδερφάκι μου. Λάμπρο, βάλτου κάτι να πεθάνει.

* (Δεξιός και Ολυμπιακός. Το χειρότερο.)

Οι Αόρατοι Καλλιτέχνες

των Δανάη Κασίμη και Ηρακλή Τζαφέτα

«Ο σκοπός της τέχνης είναι να δώσει στη ζωή σχήμα»

Γουίλιαμ Σαίξπηρ

«Η τέχνη είναι πίστη και επιβάλλει το καθήκον να αγνοήσεις την κοινή γνώμη»

Βίνσεντ Βαν Γκογκ

«Και τι άλλο είναι η τέχνη παρά λεπτομέρειες»

Κωνσταντίνος Καβάφης

Τις τελευταίες μέρες υπήρξε μία σοβαρή κινητοποίηση καλλιτεχνών με σκοπό τη διαμαρτυρία απέναντι στην αδιαφορία της κυβέρνησης σχετικά με την ένταξή τους στους πληγέντες της πανδημίας και για τον αποκλεισμό τους από τη χορήγηση επιδόματος. Η πανδημία έπληξε όλους τους κλάδους ενώ η ίδια η ασθένεια δεν έκανε κοινωνικές διακρίσεις – από τα κατώτερα ταξικά στρώματα μέχρι τον Μαρινάκη και τον πρωθυπουργό της Αγγλίας. Δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριζόμασταν ότι η πλειοψηφία των καλλιτεχνών στη χώρα βρίσκεται επί ξύλου

κρεμάμενη και σχεδόν στα όρια της φτώχειας – ίσως περισσότερο από κάθε άλλο κλάδο. Ακόμη και σήμερα κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει πότε θα καταφέρουν να εργαστούν, τουλάχιστον όπως παλιά. Ήδη ακούγονται πολλά σενάρια ότι θα καθυστερήσει το άνοιγμα των συναυλιακών χώρων, των θεάτρων, των σινεμά κ.λπ. και δυστυχώς το θέμα αυτό δεν φαίνεται να αποτελεί προτεραιότητα για την κυβέρνηση. Αντίθετα, αντιμετωπίζεται ως ζήτημα δευτερεύουσας σημασίας σε σχέση με τους λοιπούς εργασιακούς χώρους.

Για ποιο λόγο όμως η τέχνη έρχεται πάντα σε δεύτερη μοίρα και κανείς δεν συγκινείται ιδιαίτερα με την απαξίωση της; Η προφανής απάντηση ότι οι νόμοι της αγοράς καθορίζουν την αξία της εκάστοτε τέχνης όπως συμβαίνει με κάθε «αγοραίο» προϊόν και η αξία αυτή δεν είναι ικανοποιητική. Προφανώς η τέχνη – τουλάχιστον αυτή που θέλει να επικοινωνήσει αποκαλυπτικά με τον άνθρωπο – είναι απαξιωμένη διαχρονικά και ως εκ τούτου ο αγώνας των περισσότερων Ελλήνων καλλιτεχνών για την επιβίωση είναι πάντα επώδυνος και εξοντωτικός, εκτός κι αν κανείς ενταχθεί στη βιομηχανία του φανταχτερού θεάματος ή ασκεί παράλληλα δεύτερο επάγγελμα. Είναι όμως αποκλειστικά οικονομικός ο λόγος του εκτοπισμού των καλλιτεχνών; Ευθύνεται αποκλειστικά η ζούγκλα της αγοράς και τα κράτη για το καλλιτεχνικό σαμποτάζ; Φυσικά, δεν φιλοδοξούμε να απαντήσουμε σε όλα αυτά τα ερωτήματα με το παρόν κείμενο..

Υπάρχουν διάφορες μορφές τέχνης και η συζήτηση γύρω από τον σκοπό του κάθε καλλιτέχνη και της κάθε καλλιτέχνιδος μάλλον στερείται νοήματος. Αν αφήσουμε στην άκρη την υποκειμενική διάσταση του, οι καλλιτέχνες στο σύνολό τους διακρίνονται από μία ιδιόμορφη πίστη σε κάτι. Υπάρχει μια αόρατη κινητήρια δύναμη που τους «καταδικάζει» στη δημιουργία τέχνης. Οι λόγοι που τους ωθούν είναι υπαρξιακοί και ακριβώς αυτή η τέχνη είναι ο μόνος τρόπος, η μόνη δίοδος για τη δημιουργία ενός άλλου κόσμου στον οποίο μπορούν να φανταστούν οι καλλιτέχνες τους εαυτούς τους και τους άλλους. Βέβαια, κατά τη γνώμη μας η παραδοχή αυτή αφορά τους καλλιτέχνες που έχουν κάτι να πουν,

όμως και αυτό αποτελεί ένα υποκειμενικό στοιχείο.

Οι καλλιτέχνες, άλλοτε εκούσια και στρατευμένα άλλοτε ακούσια, κάνουν κριτική στις υπάρχουσες κοινωνικές αξίες και δημιουργούν προβληματισμό γύρω από το κυρίαρχο κοινωνικό πράττειν (κατανάλωση, ισχύς, δύναμη, status, γόητρο). **Το «πρόβλημα» με τους αξιόλογους καλλιτέχνες είναι ότι πιστεύουν σε μία άλλη κοινωνία όταν την ίδια στιγμή τα έργα τους απευθύνονται σε μία κοινωνία που φαινομενικά και στην πλειοψηφία της δεν πιστεύει σε τίποτα.**[1] Εδώ να τονίσουμε ο προβληματισμός αυτός αφορά μια γενική εικόνα, η οποία δεν περιλαμβάνει τη μειοψηφία της κοινωνίας. Το δόγμα TINA έχει καταφέρει να οδηγήσει σε αδιέξοδο τις κοινωνικοπολιτικές διεργασίες για έναν εναλλακτικό τρόπο ζωής, για απεγκλωβισμό από τους νόμους της αγοράς και τη δημιουργία νέων από τα κάτω. Για ποιο λόγο οι σημερινοί άνθρωποι δεν πιστεύουν σε κάτι που να τους δίνει ένα ανορθωτικό νόημα; Ίσως επειδή οι αξίες του κυρίαρχου συστήματος έχουν κατακαθίσει για τα καλά στην πλειοψηφία των συνειδήσεων της κοινωνίας και καθορίζουν τις επιλογές των ατόμων με τέτοιο τρόπο, ώστε η αναζήτηση για κάτι διαφορετικό να μην περνάει από κανενός το μυαλό.

Από την άλλη πλευρά, μία σημαντική μερίδα καλλιτεχνών πιστεύει σίγουρα σε κάτι και προσπαθεί εκούσια ή ακούσια να αφυπνίσουν φωτίζοντας δύσβατα μονοπάτια της ψυχής των ανθρώπων. Ο συγγραφέας που δημιουργεί έναν χαρακτήρα παθιασμένο και απολύτως γήινο, ο οποίος προσπαθεί να απολαύσει κάθε στιγμή της ζωής νικώντας τον θάνατο, η ηθοποιός που εισβάλλει στο μυαλό και στην καρδιά του θεατή ξεγυμνώνοντάς τον, ο μουσικός που παίζει υφαίνοντας έναν κόσμο διαφορετικό όπου ο έρωτας και η αγάπη θα εκφράζονται χωρίς όρους, η ζωγράφος που καταφέρνει να αποτυπώσει τις εγκεφαλικές διεργασίες ενός ανθρώπου που ονειρεύεται και ο χορευτής που περιδιαβαίνει τις ετεροτοπίες με βλέμμα στραμμένο στο άπειρο της ψυχής, δεν βρίσκουν γόνιμο έδαφος για συζήτηση με ένα κοινωνικό σώμα που στην πλειοψηφία του είναι ευνουχισμένο. Οι «πραγματικοί» καλλιτέχνες, λοιπόν, πράγματι είναι αόρατοι με μία έννοια διότι εισβάλλουν στο

κοινωνικό υποσυνείδητο διαρρηγνύοντας τις πύλες του αξιακού συστήματος των ανθρώπων. Αποτελούν μία το δίχως άλλο «απειλή» στην κατεστημένη σύλληψη του ατόμου για την πραγματικότητα. Μία ρήξη με την υποδούλωση στο παρελθόν, με τον μύθο της «ανάπτυξης», τις αυταπάτες τις συσσώρευσης αγαθών, την ψευδαίσθηση της ελευθερίας.

Ακόμα και να βρεθεί σήμερα ένας τρόπος να χορηγηθεί τελικά ένα επίδομα στους καλλιτέχνες (άγνωστα τα κριτήρια), δεν γίνεται να παραβλέψουμε ότι **κανείς δεν ασχολήθηκε μαζί τους εκτός από τους ίδιους**. Ανέλαβαν οργανωμένα από τα κάτω τη δυναμική πρωτοβουλία να υψώσουν το ανάστημά τους και να γίνουν ορατοί. Το ίδιο έκαναν και σε περιόδους κατά τις οποίες δεν θίγονταν άμεσα τα συμφέροντα του κλάδου τους, επιτυγχάνοντας να διακόψουν για τα καλά τη ροή της κανονικότητας. Όλοι θυμόμαστε την κατάληψη του κτιρίου της Λυρικής Σκηνής τον Ιανουάριο του 2009,[2] όταν από χώρος ιδιωτών μετατράπηκε σε ανοιχτό, ελεύθερο και δημόσιο χώρο. Φέτος απολαύσαμε τη δημιουργική συμμετοχή των καλλιτεχνών στις δυναμικές κινητοποιήσεις της Χιλής, οι οποίοι στάθηκαν στο πλευρό των διαδηλωτών. Στην Κωνσταντινούπολη το 2013 αξιοσημείωτη ήταν η συμπαράσταση των καλλιτεχνών στο κίνημα της πλατείας Ταξίμ. Δεν θα ξεχάσουμε βέβαια το σημαντικό κίνημα κατά της εξόρυξης χρυσού στις Σκουριές της Χαλκιδικής, το οποίο και πάλι στήριξαν οι καλλιτέχνες με τη συμμετοχή τους στις μεγάλες συναυλίες αλληλεγγύης με σκοπό την κάλυψη σημαντικού μέρους των δικαστικών εξόδων των διωκόμενων αγωνιστών.

Παρά το γεγονός ότι αρκετοί καλλιτέχνες ήταν και είναι παρόντες στα κοινωνικά κινήματα, ο κλάδος των τεχνών αντιμετωπίζει πολλά εσωτερικά προβλήματα τόσο στον τομέα της εκπαίδευσης όσο και στον εργασιακό τομέα. Είναι ένας κλάδος με τεράστιο ποσοστό ανεργίας καθώς οι περισσότεροι καλλιτέχνες αναγκάζονται να δουλεύουν ανασφάλιστοι ή κάτω από τραγικά εργασιακά καθεστώτα. Ταυτόχρονα, είναι ένας κλάδος που δεν είχε συγκροτήσει στο παρελθόν κοινότητες αυτοοργανωμένου αγώνα και συνήθιζε κατά κύριο λόγο να εναποθέτει τις ελπίδες

σωτηρίας του στον κλασικό συνδικαλισμό, τον οποίο επικαλούταν στις δύσκολες στιγμές. Σήμερα, μένει να δούμε πώς θα εξελιχθούν οι δυναμικές πρωτοβουλίες που έχει αναλάβει μέρος του καλλιτεχνικού σώματος.

Τέλος, η χρονική συγκυρία που επέλεξε ο ιός να εμφανιστεί ήταν η πιο κρίσιμη και παραγωγική για τον χώρο της τέχνης και του θεάματος στην Ελλάδα. Είναι γνωστό ότι κατά τη θερινή περίοδο οργανώνονται όλες οι καλοκαιρινές παραγωγές και τα φεστιβάλ και την ίδια στιγμή αρχίζουν να γίνονται οι πρώτοι σχεδιασμοί για την σεζόν που ακολουθεί. Σε αυτή την κρίσιμη συγκυρία λοιπόν πληθαίνουν οι φωνές όλων αυτών των καλλιτεχνών που απαιτούν στήριξη. Το βήμα που καλούμαστε να κάνουμε ως καλλιτέχνες είναι να αναρωτηθούμε από ποιον πραγματικά χρειαζόμαστε στήριξη. Η αλληλεπίδραση με την κοινωνία δίνει πνοή στην τέχνη. Ο πολιτισμός ζει γεννιέται και πεθαίνει μέσα στους δρόμους της κοινωνικής εξέλιξης, μέσα στη συνάφεια του κοινωνικού χωροχρόνου.

Να μην αφήσουμε την τέχνη να πεθάνει ούτε σήμερα ούτε τώρα ούτε ποτέ!

Η Δανάη Κασίμη είναι μουσικός και ο Ηρακλής Τζαφέτας ηθοποιός και μουσικός.

Υποσημειώσεις

[1] Κορνήλιος Καστοριάδης, *Παράθυρο στο χάος*, Ύψιλον, Αθήνα 2008

[2] https://www.babylonia.gr/2019/12/09/deka-chronia-perasan-ki-allo-ena-meta-gia-tin-katalipsi-tis-lyrikis/

Μετά τον Νεοφιλελευθερισμό: η Κατάσταση στην οποία Βρισκόμαστε

του Δημήτρη Γάκη

Η ευρεία εξάπλωση του Covid-19 και τα επακόλουθα μέτρα καραντίνας παγκοσμίως τον Μάρτιο του 2020 έχουν δημιουργήσει μια πρωτόγνωρη κατάσταση για τον νεοφιλελευθερισμό –για τη μορφή δηλαδή που έχει πάρει ο καπιταλισμός από τη δεκαετία του 1970– όπως αυτός έχει δομικά σχηματιστεί από τη συνεχή και απεριόριστη τοπική και παγκόσμια κινητικότητα (μετακίνηση, μεταφορά, ταξίδι, κ.λπ.) και τη ζωή και εργασία στη μητρόπολη (ο ηγεμονικός τόπος παραγωγής αξίας στον ύστερο καπιταλισμό). Πώς μπορεί αυτή η νέα συνθήκη να επηρεάσει το νεοφιλελευθερισμό συγκεκριμένα, τον καπιταλισμό γενικότερα, και τον κοινωνικοπολιτικό ανταγωνισμό; Ιδού μερικές σκόρπιες σκέψεις:

1. Καπιταλισμός είναι, μεταξύ πολλών άλλων, ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής. Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής είναι η παραγωγή εμπορευμάτων (ως ανταλλακτικές αξίες). Η παραγωγή εμπορευμάτων δεν εμπεριέχει μόνο την παραγωγή υλικών αγαθών, αλλά και υπηρεσιών, κοινωνικών σχέσεων, υποκειμενικοτήτων, και μορφών ζωής. Αυτός ο τελευταίος τρόπος παραγωγής είναι η βιοπολιτική παραγωγή.

2. Από τη δεκαετία του 1970, οι ύστερες καπιταλιστικές μορφές ζωής έχουν μορφοποιηθεί ως νεοφιλελεύθερες μορφές ζωής. Ο νεοφιλελευθερισμός δεν είναι μόνο ένα σύνολο οικονομικών πολιτικών και πρακτικών, αλλά και, ως τρόπος βιοπολιτικής παραγωγής, ένα σύνολο ανθρώπινων διαγωγών. Ανάμεσα στα διάφορα χαρακτηριστικά του νεοφιλελευθερισμού (παγκοσμιοποίηση ως παγκόσμιο

ελεύθερο εμπόριο βασιζόμενο στον ανταγωνισμό, χρηματιστικοποίηση, ιδιωτικοποιήσεις, εντατικοποιημένη σχέση χρέους-κατανάλωσης, ηγεμονία της άυλης (διανοητικής και συναισθηματικής) παραγωγής, παντοδυναμία του θεάματος, κλπ.) η αυξημένη κινητικότητα του κεφαλαίου –και σε αυτό συμπεριλαμβάνεται και η αυξημένη κινητικότητα των ανθρώπων (ως «ανθρώπινο κεφάλαιο») με τη μορφή της μετακίνησης και του ταξιδιού είτε για εργασία είτε για αναψυχή – συνιστά έναν από τους θεμελιώδεις πυλώνες του.

3. Εάν ο Αύγουστος του 1971, με το τέλος της συμφωνίας του Brenton Woods και την εγκατάλειψη του κανόνα του χρυσού, μπορεί να θεωρηθεί ως η ημερομηνία γέννησης του (παγκόσμιου) νεοφιλελευθερισμού στην πράξη –ως θεωρητικό εγχείρημα ο νεοφιλελευθερισμός είχε γεννηθεί μερικές δεκαετίες πριν– τότε ο Μάρτιος του 2020 μπορεί να αποτελέσει την ημερομηνία θανάτου του.

4. Τη στιγμή αυτή ο θάνατος του νεοφιλελευθερισμού είναι μια δυνητικότητα, όχι μια πραγματικότητα. Η κρίση του Covid-19 και τα επακόλουθα μέτρα καραντίνας τα οποία έχουν παγώσει ένα πολύ μεγάλο μέρος των μετακινήσεων, μεταφορών, ταξιδιών και της φυσικής/σωματικής κοινωνικής ζωής παγκοσμίως μπορούν να ιδωθούν ως ένα βαρύ εγκεφαλικό που έχει πλήξει τον νεοφιλελευθερισμό, ρίχνοντάς τον σε κώμα – ειδικά αν αναλογιστούμε το βαρύ πλήγμα στην, ακόμη ζωτικής σημασίας για τον ύστερο καπιταλισμό, αδιάκοπη παγκόσμια μεταφορά και ανταλλαγή εμπορευμάτων και μετακίνηση ανθρώπων.

5. Ο κωματώδης νεοφιλελευθερισμός μπορεί όντως να πεθάνει στον απόηχο της κρίσης του Covid-19. Μπορεί όμως κάλλιστα και να επιβιώσει, αλλά είναι αρκετά σαφές ότι ο σύγχρονος καπιταλισμός θα αποκτήσει μια διαφορετική μορφή από αυτήν που είχε τα τελευταία 50 χρόνια. Το

σχήμα του «παραδοσιακού» νεοφιλελευθερισμού ως η ηγεμονική μορφή του σύγχρονου καπιταλισμού δεν έχει απλά ανασταλεί για όσο διαρκέσει η κρίση του Covid-19 – αρκεί να παρατηρήσει κανείς όλους αυτούς τους νεοφιλελεύθερους να υποκύπτουν φαινομενικά στη διακριτική γοητεία του (περιορισμένου) Κεϋνσιανισμού αντιμετωπίζοντας την ανικανότητα του νεοφιλελεύθερου κράτους να παράσχει «ασφάλεια» στους πολίτες του, πόσο μάλλον στους μη-πολίτες του. Το σχήμα αυτό έχει στην πραγματικότητα αμετάκλητα τροποποιηθεί, αν όχι ολοκληρωτικά ακυρωθεί, εξαιτίας των ριζικών βιοπολιτικών μεταμορφώσεων στα συστήματα παραγωγής υποκειμενικοτήτων. Ας αναλογιστούμε απλά τη σημασία και το βάθος των ανθρωπολογικών επιπτώσεων της παρατεταμένης και εκτεταμένης κοινωνικής αποστασιοποίησης, ως μια μορφή μαλακής δύναμης, και της απαγόρευσης κυκλοφορίας, ως μια μορφή σκληρής δύναμης. Από αυτή την οπτική, οι «παραδοσιακές» νεοφιλελεύθερες μορφές ζωής (1970-2020) μπορούν να θεωρηθούν νεκρές.

6. Αλλά, βέβαια, ο θάνατος των «παραδοσιακών» νεοφιλελεύθερων, ύστερων καπιταλιστικών μορφών ζωής δεν υποδηλώνει το θάνατο του νεοφιλελευθερισμού ή, ακόμη λιγότερο, των καπιταλιστικών μορφών ζωής καθαυτών.

7. Δεν πρέπει να παραλείψουμε να παρατηρήσουμε πως συγκεκριμένες μορφές και κλάδοι της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παραγωγής αξίας κερδοφορούν ακόμη –ορισμένες και περισσότερο!– εν μέσω της κρίσης του Covid-19: Amazon, Netflix, και Instacart είναι κάποια ενδεικτικά παραδείγματα. Την ίδια στιγμή, άλλες εμβληματικές μορφές επιχειρηματικότητας, χαρακτηριστικές της gig economy και των νεοφιλελεύθερων μορφών ζωής, όπως το Airbnb και το Uber, αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα, το λιγότερο – το ίδιο ισχύει βέβαια και για τους περισσότερο «κλασσικούς» τομείς της ύστερης καπιταλιστικής οικονομίας, όπως μεταφορές και τουρισμός,

ψυχαγωγία, φυσικό λιανικό εμπόριο, κλπ.

8. Είναι η κρίση του Covid-19 το τελευταίο καρφί στο φέρετρο μεγάλου μέρους του «μη-απαραίτητου» βιομηχανικού/υλικού εμπορευματικού καπιταλισμού –από το εργοστάσιο στο (φυσικό) μαγαζί– το οποίο σηματοδοτεί την περαιτέρω εντατικοποίηση της ηγεμονίας της βιοπολιτικής/άυλης παραγωγής; Ή μήπως η κρίση του Covid-19 τέμνει διαγώνια τόσο τις υλικές όσο και τις άυλες μορφές παραγωγής αξίας, θέτοντας ένα νέο παράδειγμα που έρχεται να αντικαταστήσει την ηγεμονία της άυλης παραγωγής; Είναι ακόμη μάλλον πολύ νωρίς για να απαντηθεί αυτό το ερώτημα.

9. Μπορεί βέβαια να ισχύουν και τα δύο. Δηλαδή, ίσως η περαιτέρω εντατικοποίηση της βιοπολιτικής παραγωγής να ολοκληρώνει τη μετάβαση από την τυπική στην πραγματική υπαγωγή της ζωής στο κεφάλαιο, μεταμορφώνοντας τον χαρακτήρα και την αλληλοσχέτιση της υλικής και της άυλης παραγωγής (ζωή και εργασία ως ένα), σηματοδοτώντας έτσι την ανάδειξη ενός νέου οικονομικού και πολιτικού παραδείγματος και νέων (μετα-)νεοφιλελεύθερων ή (μετα-)καπιταλιστικών μορφών ζωής.

10. Αν η νεοφιλελεύθερη φάση της καπιταλιστικής παραγωγής μπορεί να γίνει κατανοητή ως χαρακτηριζόμενη από την (ποιοτική και τασιακή) ηγεμονία της άυλης/βιοπολιτικής παραγωγής (τυπική υπαγωγή της ζωής στο κεφάλαιο), τότε η μετα-νεοφιλελεύθερη φάση της μπορεί να ιδωθεί ως η πραγματική υπαγωγή της ζωής στο κεφάλαιο. Υπό αυτό το σχήμα, η ανθρώπινη ζωή γίνεται αντιληπτή ως τίποτα περισσότερο, ή λιγότερο, από γυμνή (βιολογική) ζωή συν ανθρώπινη δραστηριότητα που παράγει-καταναλώνει αξία. Συνεπώς, η παραγωγή-κατανάλωση αξίας μπορεί να αναδειχθεί εντός των μετα-νεοφιλελεύθερων μορφών ζωής όχι απλά ως βασική, αλλά ως πανταχού παρούσα κοινωνική

σχέση.

11. Μολαταύτα, τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι τα πάντα (θα) είναι σχεδιασμένα, ελεγχόμενα, και εκτελεσμένα από τη συντεταγμένη εξουσία (ως κράτος ή/και κεφάλαιο) – και αυτό συμπεριλαμβάνει, βεβαίως, και τις ίδιες τις κρίσεις. Όπως ο Foucault και ο Negri έχουν τονίσει στις βιοπολιτικές θεωρητικές τους προσεγγίσεις, δεν υπάρχει εξουσία χωρίς τη δυνατότητα εξέγερσης και για αυτό η ζωή μπορεί πάντοτε δυνητικά να υπερβεί τη (συντεταγμένη) εξουσία και την καπιταλιστική υπαγωγή.

12. Είναι αρκετά σαφές ότι οι διάφορες πολιτικές ανοσίας αγέλης που ορισμένα κράτη έχουν (εν μέρει) ακολουθήσει είναι, ειδικά δεδομένης της απουσίας εμβολίου, τίποτα λιγότερο από έναν πειραματισμό της κυρίαρχης εξουσίας με τον κοινωνικό δαρβινισμό. Αλλά τι σηματοδοτούν οι διαδεδομένες προστατευτικές-πειθαρχικές κρατικές πολιτικές της κοινωνικής αποστασιοποίησης και της απαγόρευσης κυκλοφορίας υπό τη συνθήκη της κρίσης του Covid-19; Σηματοδοτούν τη μετάβαση από αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί τυπική κατάσταση εξαίρεσης στην πραγματική κατάσταση εξαίρεσης. Ήτοι, η κατάσταση εξαίρεσης –ως ένας χαρακτηριστικός νεοφιλελεύθερος βιοπολιτικός μηχανισμός όπως έχει αναλύσει ο Agamben– δεν είναι πλέον (χωρο-χρονικά) τοπική και (θεματικά) περιορισμένη, επηρεάζοντας μόνο ένα συγκεκριμένο αριθμό ανθρώπων και (φιλελεύθερων) δικαιωμάτων, αλλά εφαρμόζεται τώρα σε καθολικό επίπεδο, τόσο χωρο-χρονικά, όσο και θεματικά.

13. Με άλλα λόγια, η ανάπτυξη της μόνιμης κατάστασης εξαίρεσης εντατικοποιείται και διευρύνεται, με την εξαίρεση να μην αποτελεί πλέον μια ανωμαλία θεμελιακά επιτρεπόμενη και ενσωματωμένη στον κανόνα, αλλά να θεσμίζεται η ίδια ως (ο νέος) κανόνας. Σε αυτό το

σημείο, η παρατήρηση του (ύστερου) Wittgenstein πως όταν η εξαίρεση γίνεται κανόνας το αρχικό παιχνίδι καταστρέφεται και ένα νέο, διαφορετικό παιχνίδι αναδεικνύεται, είναι ιδιαίτερα σημαντική.

14. Οι ευρέως διαδεδομένες πολιτικές καραντίνας παγκοσμίως: α) έχουν θέσει σε παύση την καπιταλιστική παραγωγή και τους αντίστοιχους τρόπους ζωής, β) έχουν αφαιρέσει από τους ανθρώπους θεμελιακές πτυχές της ζωής τους, ειδικά όσον αφορά το υλικό/φυσικό κοινωνικό πεδίο, και γ) έχουν δώσει ώθηση σε συγκεκριμένες πτυχές της άυλης κοινωνικής ζωής και βιοπολιτκής παραγωγής. Ενώ ο καπιταλισμός έχει ιστορικά στηριχθεί στην παραγωγή και κατανάλωση αξίας από ανθρώπους εκτός της οικίας τους, μπορούμε εύκολα να φανταστούμε μια κατάσταση μετά την κρίση του Covid-19 –χαρακτηριζόμενη από μια οξεία οικονομική κρίση– στην οποία οι άνθρωποι βρίσκονται εκτός της οικίας τους, εάν και όποτε είναι αναγκαίο, (κυρίως) για να παράγουν αξία, καταναλώνοντας αξία (κυρίως) στην και από την οικία τους.

15. Το ότι πολλοί άνθρωποι πεθαίνουν, ενώ θα μπορούσαν να είχαν σωθεί εάν οι μορφές ζωής μας ήταν διαφορετικές (για παράδειγμα, μη-καπιταλιστικές,) δεν αποτελεί διακριτικό χαρακτηριστικό της κρίσης του Covid-19 – είναι ο καθημερινός τρόπος λειτουργίας του καπιταλισμού. Αυτό που καθιστά την κρίση του Covid-19 μοναδική –τουλάχιστον όσον αφορά τα τελευταία πολλά χρόνια– είναι το ότι, πρώτον, το εύρος των ανθρώπων που βρίσκονται δυνητικά σε κίνδυνο είναι μεγαλύτερο από αυτό που συνήθως επιτρέπει η καπιταλιστική κανονικότητα και, δεύτερον, αυτό το διευρυμένο πλήθος ανθρώπων έχει, σε παγκόσμιο επίπεδο, μαλακά ωθηθεί ή σκληρά εξαναγκαστεί να εκτίσει μια ποινή κατ’ οίκον περιορισμού.

16. Αναλογιζόμενοι την ιστορική συγκυρία της κρίσης του

Covid-19, με, πρώτον, τη σειρά συνεχιζόμενων οικονομικών και χρηματοπιστωτικών κρίσεων, δεύτερον, τις οξείες περιβαλλοντικές και κλιματικές κρίσεις, και, τρίτον, τη συγκεκριμένη πολιτική περίσταση όπου η δύναμη της ακροδεξιάς έχει φτάσει στο μέγιστο σημείο της από το τέλος του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, αυτό που διακυβεύεται πολιτικά, αλλά και οντολογικά, δεν είναι απλά ένας διαφορετικός κόσμος, αλλά η ίδια η ύπαρξη ενός ανθρώπινου κόσμου. Ενώ η κοινωνική σχέση του κοινού (π.χ. ως κοινή χρήση και άρνηση της ιδιοκτησίας) αποτελεί οντολογική συνθήκη για τη συγκρότηση του ανθρώπινου κόσμου (η γη, ο αέρας, το νερό, αλλά και η γλώσσα και η γνώση αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα), η αντικατάσταση της κοινωνικής σχέσης της ιδιοκτησίας –ενός από τους πυλώνες του καπιταλισμού– με αυτή του κοινού αναδεικνύεται πλέον όχι απλά ως πολιτικό πρόταγμα, αλλά ως ιστορικο-κοινωνική συνθήκη για την επιβίωση του ανθρώπινου κόσμου, με τη συλλογική, συνεχή, και ρητή αυτοθέσμιση να συνιστά μία από τις σχετικές πολιτικές μορφές που η ιστορικο-κοινωνική αυτή συνθήκη μπορεί να λάβει.

17. Αυτό που θα ακολουθήσει μετά την κρίση του Covid-19 μπορεί –από την οπτική του ανταγωνιστικού κινήματος– να είναι καλύτερο ή χειρότερο από τον νεοφιλελευθερισμό, αλλά σίγουρα θα είναι κάτι διαφορετικό. Η στάση και αποτελεσματικότητα του ανταγωνιστικού κινήματος θα καθορίσει, όπως πάντα στην ιστορία του καπιταλισμού, το κατά πόσο οι περισσότερο δυστοπικές μετα-νεοφιλελεύθερες προοπτικές θα υλοποιηθούν (ή όχι).

Καραντίνα και Εξουσία: ο λόγος στην Κοινωνία

του Φιλήμονα Πατσάκη

Στο βιβλίο του Binebine Mahi «Τα αστέρια του Σίντι Μούμεν» ο συγγραφέας αναφέρεται σε ένα προάστιο της Καζαμπλάνκας, που είναι σκουπιδότοπος, και στη ζωή της πολυπληθούς ομάδας ανθρώπων που ζει εκεί. Ποια άραγε είναι η προσαρμογή των κατοίκων του Σίντι Μούμεν στην παρότρυνση «Μένουμε σπίτι»; Πώς ορίζεται η διασφάλιση της υγείας στις παραγκουπόλεις του κόσμου, στους άστεγους των μητροπόλεων, στις Μόριες του κόσμου τούτου; Αν λοιπόν εξαιρέσουμε και αυτούς που δεν έχουν πρόσβαση στο νερό ή σε στοιχειώδεις συνθήκες υγιεινής, όσους είναι απολύτως εκτός κάθε υγειονομικής περίθαλψης, βλέπουμε το πλαίσιο μιας διευρυμένης αναγωγής της ζωής που είναι άξια να βιωθεί.

Στο εσωτερικό τώρα των δυτικών και αναπτυσσόμενων κοινωνιών συμβαίνουν δομικές αλλαγές. Τελειώνει οριστικά η επενέργεια και η επιθετική κατεύθυνση της πτώσης του τείχους, και σταδιακά διαμορφώνεται η κοινωνία του φόβου και μια διεύρυνση της βιοπολιτικής διαχείρισης της ζωής. Καθώς το σύνολο σχεδόν του πλανήτη βρίσκεται σε καραντίνα, με όρους κοινωνικής αλληλεγγύης θα πρέπει να γίνουν ξεκάθαρα τα όρια της κυβερνητικής αυθαιρεσίας. Οι εικόνες των εκατομμυρίων Ινδών εργαζομένων μεταναστών που διανύουν πεζή την αχανή αυτή χώρα για να φτάσουν εξαθλιωμένοι στους τόπους καταγωγής τους μετά την μαζική απόλυση τους, η εικόνα της Ουγγαρίας όπου η κατάργηση του κοινοβουλίου έδωσε την θέση της σε μια κοινωνική σιγή, η εικόνα των ομαδικών τάφων στην Νέα Υόρκη, η εικόνα του στρατού στο Παρίσι, η εικόνα των drone που θα κάνουν tracking και monitoring της κοινωνίας για την διαμόρφωση της υγειονομικής εικόνας των κοινωνιών, δεν μπορούν να είναι εικόνες από το μέλλον. Πράγματι η διασφάλιση της φυσικής ζωής είναι μια πολιτική διεργασία που διασφαλίζει την πολιτική ζωή.

Όμως, αν δούμε τις πολιτικές διεργασίες την περίοδο αυτή ξεκομμένες από τις συνολικές διεργασίες στις δυτικές δημοκρατίες θα έχουμε κάνει ένα σοβαρό πολιτικό άλμα.

Ήδη από την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 έχουν παραχθεί αρκετοί νόμοι που με πρόσχημα την τρομοκρατία παρέχουν στο κράτος σοβαρές δικλίδες να ορίζει τους όρους της ζωής, μετέπειτα με αφορμή και την οικονομική κρίση εμφανίστηκαν οι παρεχόμενες από το ίδιο το Σύνταγμα δυνατότητες της διακυβέρνησης με βάση διατάγματα.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μας ευχαρίστησε που θυσιάσαμε το αγαθό της ελευθερίας προς χάριν του αγαθού της ζωής. Οι λέξεις είναι προσεκτικά διατυπωμένες· δεν λέει υγεία αλλά ζωή. Άρα με ένα τρόπο ζωή και ελευθερία δεν τέμνονται αλλά αποκλίνουν. Η πανδημία χρησιμοποιείται ήδη ως όπλο για αυταρχικές επιλογές. Ο δημόσιος χώρος εξοβελίζεται ως εχθρικός, ο Άλλος ως απειλή, και το κράτος ενδύεται τον μανδύα του πατερούλη, η ατομική ευθύνη γίνεται συνώνυμο της ύβρις, οι εργασιακές σχέσεις απορυθμίζονται με ένα διάταγμα, και γενικά το κράτος εμφανίζεται ως ο μόνος θεματοφύλακας των όρων της ζωής. Ο Ορμπάν είναι το ακραίο στοιχείο μιας ενιαίας λογικής. Αναστολή λειτουργίας του κοινοβουλίου με μια απλή απόφαση. Δεν είναι ασυνεπής ο άνθρωπος· πριν αρκετά χρόνια είχε δηλώσει: «Περιμένουμε σήμερα το τέλος μιας εποχής, μιας ολόκληρης εποχής και ιδεολογίας. θα μπορούσαμε να την πούμε εποχή της φιλελεύθερης σύγχυσης. Είναι αυτή η εποχή που φτάνει στο τέλος της». Αυτός ο πατερναλισμός είναι μέρος της ανάγκης να επιβληθεί μια σιωπή. Η ανθρωπότητα τείνει να εξοικειωθεί με συνθήκες μιας διαρκούς κρίσης η οποία τοποθετεί τη ζωή στην βιολογική και στατιστική της διάσταση, τοποθετώντας παράλληλα όλα τα δικαιώματα σε μια διαδικασία προς εξέταση.

Οι κυρίαρχες στρατηγικές για την αντιμετώπιση της πανδημίας του κορωνοϊού μας αποκαλύπτουν τις εγγενείς αδυναμίες των σύγχρονων νεοφιλελεύθερων πολιτικών για τη δημόσια υγεία, οι οποίες αποδεικνύονται τραγικά ανεπαρκείς τόσο για την

προστασία της υγείας όσο και για τη διασφάλιση ενός βιώσιμου μέλλοντος των κοινωνιών στις οποίες εφαρμόζονται. Εξού και οι πρόσφατες πανικόβλητες αντιδράσεις, όπως το κλείσιμο των συνόρων, των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, των επιχειρήσεων, η απαγόρευση της ελεύθερης κυκλοφορίας και συγκέντρωσης των πολιτών. Στρατηγικές άμυνας που μολονότι εμποδίζουν πρόσκαιρα τη διάδοση του κορωνοϊού, πλήττουν άμεσα και αδιάκριτα τους όρους που η κοινωνία δομούσε την ύπαρξη της. Όλοι σχεδόν οι λαοί οφείλουν, επ' αόριστον ή μέχρι νεωτέρας, να παραμένουν έγκλειστοι στα σπίτια τους για να μην επιβαρύνουν το υποβαθμισμένο νοσοκομειακό σύστημα της χώρας τους.

> *Πρόκειται για την αντιμετώπιση της υγειονομικής κρίσης μέσω της διαχείρισης της ανθρώπινης ζωής συνολικά.*

Η οποία δεν θα είναι πια η ίδια μετά από μερικούς μήνες εφαρμογής αυτών των απαγορεύσεων. Οι κοινωνίες κινούνται με βάση τον φόβο, αλλά ταυτόχρονα και με γνώμονα μια συνολική αίσθηση αλληλεγγύης. Το άτομο δέχεται την θέση του σε ένα σύνολο, αυτό είναι ένα στοιχείο που πρέπει να κρατηθεί. Μένουμε σπίτι με όρους κοινωνίας. Δεν πρέπει κανένας, επίσης, να ξεχνάει ότι οι κοινωνίες έμειναν σπίτι αναλογιζόμενες την αδυναμία του κράτους να προστατέψει την ζωή και όχι το αντίστροφο. Όμως όλα θα κριθούν σε ένα μετά που σχεδιάζεται.

Η λογοδοσία της κυβέρνησης θα επιστρέψει αμέσως μετά την επιστροφή στην κανονικότητα μας είπε ο Κυριάκος προσπαθώντας να τονίσει ότι γρήγορα οφείλει να δρέψει τους καρπούς της αντιμετώπισης της κρίσης για να μπορέσει να διαχειριστεί κατά το δοκούν ένα αύριο ζοφερό. Όμως αυτή ακριβώς η έλλειψη λογοδοσίας και η ευκολία με την οποία καταλύεται, είναι κάτι που χρειάζεται διερεύνηση. Δεν μπορούμε να δεχθούμε τη δυνατότητα της εξουσίας να προαποφασίζει και σε μεγάλο βαθμό να διαμορφώνει ανεξέλεγκτα τις προοπτικές της ανθρωπότητας στο παρόν και το μέλλον. Ο ιός έδειξε ότι η κρατική αλαζονεία του ελέγχου των διαδικασιών της ζωής, η ιδεολογία της αγοράς ρυθμιστή, η ασταμάτητη πρόοδος είχαν όρια τα οποία

ξεπεράστηκαν. Φυσικά όλη αυτή η αποδιοργάνωση αποτελεί και μια ευκαιρία για τους κρατούντες να πάρουν καλύτερη θέση σε αυτή την μαζική και πρωτόγνωρη ανακατανομή ισχύος. Προσοχή! Αυτό δεν σημαίνει μια τυφλή κοινωνική μάχη ενάντια στην επιβίωση και άρα στην ίδια τη ζωή. Εδώ συμφωνούμε με τον Ντεριντά: «να προκρίνετε πάντα τη ζωή, να καταφάσκετε ακατάπαυστα την επιβίωση». Δεν πρέπει όμως η εκούσια απουσία να μεταφράζεται σε ακούσια αποχώρηση του κοινωνικού και μια κατάφαση χωρίς όρους στις διαδικασίες που μετατρέπουν αυτή την κατάφαση σε κανονικότητα.

Στην ουσία όμως οι αποφάσεις με διατάγματα και ο αυταρχισμός δείχνουν τα όρια και τις εγγενείς τους αδυναμίες. Εκεί που για να καλύψουν τις τεράστιες αδυναμίες του κρατικού μηχανισμού να εγγυηθεί τίποτα πέραν του εγκλεισμού, οι αυταρχισμοί δείχνουν ένα ασυγχώρητο για την κοινωνία κενό.

> *Η δημιουργία ηγεμόνων σε στιγμές πολυπλοκότητας προδίδει την απόλυτη αδυναμία των ελίτ.*

Αμερική, Αγγλία, Ιταλία, Ολλανδία, Κίνα. Αποφάσεις που στοίχισαν τόσες ζωές, τέτοιο πόνο, αποφάσεις με στόχο την κοινωνία με την ίδια απούσα. Κάθε μέρα η Αμερική μαθαίνει ότι οι αποφάσεις βρίσκονται στα χέρια ενός «προέδρου σε καιρό πολέμου»· ποιοι οι όροι της κοινωνικής διασφάλισης ότι αυτό δεν μπορεί να συμβεί; Ένας πρόεδρος που ανακάλυψε στο Αμερικάνικο Σύνταγμα ένα εδάφιο που του επιτρέπει να αναστείλει την λειτουργία της Γερουσίας, πράγμα που δεν έγινε ούτε κατά την διάρκεια του Δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Η απάντηση ακόμα και στις περιπτώσεις που τα πράγματα πήγαν λίγο καλύτερα είναι πως, όχι, δεν υπάρχει καμία διασφάλιση ότι ο ηγεμόνας αποφασίζει σωστά, μάλιστα είναι δεδομένο ότι αυτό δεν συμβαίνει.

Το να κυβερνάς με διατάγματα, να διαλύεις την δυνατότητα διαλόγου, να αποσπάς την κοινωνική συναίνεση με βάση τον φόβο, έχει σίγουρα για τους κρατικούς μηχανισμούς μια γλυκύτητα.

Όμως, καθώς γύρω μας σφυρίζει η ανικανότητα, οι ιδεολογικές εμμονές, η συσχέτιση της ζωή με την στατιστική, ξέρουμε, είμαστε σίγουροι: αυτοί δεν μπορούν και δεν πρέπει να έχουν την δύναμη να αποφασίζουν! Δεν μπορούμε και δεν πρέπει όταν τελειώσει όλο αυτό να μείνει το στίγμα μιας νέας κανονικότητας. Και επειδή ακούγονται ήδη φωνές για νέα κοινωνικά συμβόλαια, δεν μπορεί και δεν πρέπει με οποιαδήποτε αιτία να πάμε πίσω στην εποχή του Χομπς. Η μοναδική σχέση εξουσίας που θέλησε να οικοδομήσει ο Χομπς είναι αυτή ανάμεσα στον κυρίαρχο και τον υπήκοο. Αν καθίσουμε και αναλογιστούμε την λογική του Χομπς, που κατέληξε στην ανάγκη να εκχωρήσει ο καθένας μας κάθε του δικαίωμα στο όνομα της διασφάλισης της απαραίτητης ασφάλειας και ομοιογένειας, βλέπουμε ότι γίνεται κάτι που τα επόμενα χρόνια το ακολουθούν και πολλοί άλλοι στοχαστές. Μετατρέπει το δικό του αξίωμα σε διευρυμένη αλήθεια και πάνω σε αυτό κτίζει μια οριστική θέση. «Η φύση του ανθρώπου είναι τέτοια, ώστε αν δεν συγκρατείται από τον φόβο κάποιας εξουσίας κοινής για όλους, θα φοβάται ο ένας τον άλλο.» Εδώ τι κάνει; Μας ανακοινώνει ότι πρέπει να προτιμάμε ένα μετρήσιμο κίνδυνο, προσωποποιημένο στον ηγεμόνα, από έναν ατελεύτητο κίνδυνο. «Εξουσιοδοτώ αυτό το άτομο και απεμπολώ το δικαίωμα μου να αυτοκυβερνώμαι υπό τον όρο ότι θα απεμπολήσεις και εσύ το δικαίωμα σου και θα εξουσιοδοτήσεις τις πράξεις σου με τον ίδιο τρόπο.» Αυτό το καθολικό αίτημα-συμβόλαιο δεν αφορά τον καλύτερο τρόπο διακυβέρνησης αλλά τις προϋποθέσεις της νόμιμης υπακοής. Εδώ έδωσε και την μεγάλη του μάχη ο Καρλ Σμιτ. Απευθυνόμενος στον ανακριτή του που τον ρωτούσε για την σχέση του με το Τρίτο Ράιχ, ο Σμιτ του λέει πως δεν είναι έγκλημα να υπακούς και παραθέτει ένα απόσπασμα από τον Ερρίκο τον Πέμπτο του Σαίξπηρ: «Αρκεί να γνωρίζουμε πως είμαστε υπήκοοι του Βασιλιά. Εάν ο αγών του είναι λάθος, η υπακοή μας στον Βασιλιά σβήνει το έγκλημα από τις ψυχές μας». Η υπακοή ως αρετή λοιπόν.

Ο Μπερνανός, από το 1940, μας μιλά για την ηθική συντριβή αυτών που επιβίωκαν να εκμεταλλευτούν την εθνική ταπείνωση, για να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους με την δημοκρατία.

Αν δούμε την διαδρομή της Γαλλίας μετά την πτώση του Λαϊκού Μετώπου και του Μπλουμ, θα δούμε πράγματα πολύ διαφωτιστικά. Ο Μπλουμ έχει ήδη ζητήσει έκτακτες εξουσίες, όταν ο διάδοχος του, κάποιος Ντελαντιέ, κινούμενος στην λογική του κατευνασμού της Ναζιστικής Γερμανίας, επέλεξε την υιοθέτηση μιας συνολικής απειλής για να ταυτίσει την έννοια της εθνικής άμυνας με την στρατηγική της ανάγκης για κατάσταση εξαίρεσης και την τοποθέτηση της έννοιας της αποκατάστασης της τάξης ως κεντρικής. Έκτοτε η Βουλή συνεδριάζει ελάχιστα, όλα γίνονται με διατάγματα. Προσέξτε το εξής υπέροχο: ενώ λειτουργούν κατευναστικά στην εξωτερική πολιτική, στο εσωτερικό χρησιμοποιούν την απειλή πολέμου για να ζητήσουν την αναβολή των βουλευτικών εκλογών για δύο έτη. Το κράτος πρέπει να είναι ανεξάρτητο από την Βουλή, πράγμα που σημαίνει συνταγματικές μεταρρυθμίσεις. Την αναβολή την κερδίζουν με μεγάλη πλειοψηφία· στην ψηφοφορία οι σοσιαλιστές απέχουν. Ο Ντελαντιέ αν και θεωρητικά δεν είναι μέλος της δεξιάς πτέρυγας, θαυμάζει τις δικτατορίες γιατί εκεί «υπάρχει αναγκαστικά κυβερνητική συνέχεια». Θαυμάζει την προεδρική δημοκρατία της Αμερικής, λόγω της αναγκαστικής πολιτικής σταθερότητας.

Όλο αυτό ξέρουμε πόσο καλά αποτελέσματα είχε για την Γαλλία την περίοδο που συζητάμε. Δεν υπάρχει κανένα πρόσχημα για επιστροφή σε αυτή την λογική. Όμως η πολιτική επιλογή της αντίστασης στο υπάρχων δεν μπορεί να είναι μόνο αμυντική, δηλαδή της επιστροφής στον χρόνο προ πανδημίας. Αλλά πρέπει να είναι η ανάδειξη της ανάγκης μιας συνολικής αμφισβήτησης ενός συστήματος που είναι πλέον επικίνδυνο. Προσπαθούν να κρύψουν αυτή την επικινδυνότητα πίσω από ένα επιστημονικό λόγο ελάχιστα τεκμηριωμένο καθώς διαρκώς αναπροσαρμόζεται και σε μια θεατρικότητα με την οποία ευελπιστούν να διαχειριστούν μια καθημερινότητα πρωτόγνωρη για όλους.

Το «μείνετε σπίτι» δεν μπορεί να νοείται με όρους απόλυτης ατομικότητας, αλλά με όρους αναστοχασμού, το «επανεφεύρεση του κόσμου» δεν είναι πλέον σύνθημα αλλά ανάγκη. Και δεν πρέπει να αισθανόμαστε υπέρμετρη ικανοποίηση από την ιδεολογική ήττα των

νεοφιλελεύθερων τώρα που το αόρατο χέρι παρέμεινε ουσιαστικά στο χώρο του φάσματος, διότι ορθώνεται μια μορφή άγριας κατάργησης των μεταπολεμικών κατακτήσεων και ουσιαστικής διάλυσης των όρων της ζωής μας, ένα άπλωμα της κατάστασης εξαίρεσης σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα. Άλλωστε ακόμα και αυτή η συνθήκη της καραντίνας έγινε με όρους αποκλεισμού. Εκεί στη Μόρια, οι στοιβαγμένοι άνθρωποι δείχνουν ότι υπάρχουν ζωές που δεν είναι άξιες να βιωθούν, οι φυλακισμένοι παραμένουν στο περιθώριο της ίδιας της ζωής και οι άστεγοι μένουν με την ειρωνεία ότι το σύνθημα που βλέπουμε παντού γύρω μας σίγουρα δεν τους αφορά. Η μετέπειτα οριοθέτηση των θεσμικών συνθηκών θα είναι ένα σημείο που θα χρειαστεί ιδιαίτερη προσοχή. Ένα διαφορετικής τάξης «δεν υπάρχει εναλλακτική» ίσως εμφανιστεί. Αυτό που διαρκώς ακούγεται, ότι δηλαδή στην διαδικασία της απομόνωσης θα μπορέσουμε να βρούμε τον εαυτό μας, αποτελεί επίσης μια σαφή πλάνη.

> *Αυτό συμβαίνει γιατί δεν υπάρχει διαδικασία αναστοχασμού και ενδοσκόπησης ξεκομμένη από την τριβή με τον Άλλο, με την κοινωνία.*

Η αυτονόητη επιλογή να σταθούμε αλληλέγγυοι στο σύνολο των ανθρώπων που κινδυνεύουν, στο σύνολο των ανθρώπων που παλεύουν να στηρίξουν ένα σύστημα υγείας για το οποίο όλοι αυτοί που σήμερα ζητούν να χειροκροτάμε από τα μπαλκόνια ζήταγαν στην ουσία την κατάργηση του, δεν μπορεί και δεν πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί και αποδοχή ενός νέου τρόπου λειτουργίας του κράτους. Είμαστε σε πόλεμο αναφωνούν ένας-ένας και όλοι μαζί. Πράγματι, όμως ο εχθρός δεν είναι αόρατος· είναι η βαθιά αντικοινωνική σας λειτουργία, μια λειτουργία αυτάρεσκη και καταστροφική. Κάθε κίνηση της εξουσίας στηριζόταν στην «ανέφελη» καταστροφή του περιβάλλοντος και στην διαρκή καταστροφή τμημάτων της κοινωνίας προς χάριν της διατήρησης ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος.

> *Η σήψη αυτής της σκέψης τείνει να παρασύρει σημαντικό κομμάτι*

της κοινωνίας στον αφανισμό.

Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί. Ήρθε η ώρα να επιλέξουμε. Το διακύβευμα είναι ιστορικό. Είτε οι κυβερνήσεις θα επιβάλλουν το καθεστώς εξαίρεσης είτε θα μπούμε στον κόπο της αναζήτησης μιας διαφορετικής συνθήκης. Εμείς δεν θα μπορέσουμε να βγούμε από αυτή την ατραπό αν δεν αμφισβητήσουμε οριστικά το μοντέλο παραγωγής διανομής και κατανάλωσης. Αλλά ούτε αυτό φτάνει, πρέπει να αναλογιστούμε εκ νέου έννοιες όπως πολίτης και κράτος, τις συνθήκες που γεννούν αποκλεισμούς, την ανάγκη της άμεσης δημοκρατίας, ένα νέο είδος ισορροπίας με το φυσικό περιβάλλον εντός του οποίου ζούμε που πρέπει να περιέχει και μια φιλοσοφική αμφισβήτηση της μέχρι τώρα επικρατούσας φιλοσοφίας της προόδου. Αλήθεια γιατί από κανέναν δεν ακούγεται κάτι για την πλήρη κατάργηση των στρατιωτικών δαπανών, σε τι χρειάζονται σήμερα με όρους κοινωνίας;

Η αλληλεγγύη ως πολιτική πράξη, η ελευθερία όχι ως πρόταγμα αλλά ως συγκροτητική αρχή, δεν είναι πιο αναχρονιστικά από το εχθρικό προς την κοινωνία σώμα της εκκλησίας, από την διατήρηση των χρημάτων στις στρατιωτικές δαπάνες, από την αποδοχή ότι η ανάπτυξη που ευαγγελίζονταν εις βάρος της φύσης γυρίζει με αγριότητα εναντίον των κοινωνιών. Το αντίθετο. Ο δημόσιος χώρος δεν τους εκχωρήθηκε με λευκή επιταγή, η εξουσία τους δεν είναι αυθεντία και αυτό φαίνεται από το ότι ο καθένας τους κάνει στην ουσία ό, τι θέλει. Άλλος κάνει αγέλες, άλλος μια μορφή καραντίνας, άλλος άλλη, μιλούν για στατιστικές και διαγράμματα που δεν συμφωνούν μεταξύ τους, για θεραπείες που ήδη αντιμετωπίζονται με όρους εμπορίου. Πρέπει να κατανοήσουν όλοι ότι η ατομική απομόνωση με όρους συνολικής κοινωνικής αντίληψης, ευθύνης και αλληλεγγύης δεν είναι σε καμία περίπτωση αποδοχή της καραντίνας των κοινωνικών ελευθεριών, ούτε θεσμικός ορίζοντας της εξουσίας που θα της δίνει το δικαίωμα να διαλύσει τον κοινωνικό ιστό, για να περισώσει κέρδη και αντιλήψεις που κανονικά μετά το τέλος του συναγερμού πρέπει να σαρωθούν οριστικά. Και αν μιλάνε για την ατομική

ευθύνη αυτή πράγματι υπάρχει. Είναι η ατομική και συλλογική ευθύνη να μην εμπεδωθούν έστω και κατ’ ελάχιστο τα μέτρα περιορισμού που έχουν ληφθεί, να εμπεδωθεί ότι η ζωή δεν είναι στατιστική και ότι πρέπει να αντιληφθούμε ότι η διαχείριση του κόσμου από την πλευρά της εξουσίας έχει σημαντικό κόστος για όλους μας.

Covid-19: Η Επόμενη Μέρα για τα Κινήματα

του Αντώνη Μπρούμα

Η επόμενη μέρα μετά το πέρασμα της πανδημίας θα βρει τις κοινωνίες αλλαγμένες, όχι όμως ριζικά διαφορετικές. Η πανδημία επιταχύνει κάποιες από τις ήδη υπάρχουσες κοινωνικές τάσεις, ενώ λειτουργεί περιοριστικά για άλλες. Σε αυτό το πλαίσιο, η πανδημία μετασχηματίζει και τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις.

Η Τάση της Ψηφιοποίησης

Έχοντας συμπιέσει τον χωροχρόνο, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση έχει ανορθώσει τις καπιταλιστικές αντιφάσεις σε υπερτοπικό και διακρατικό επίπεδο. Ήδη από το alter-mondialiste κίνημα, τα κινήματα υιοθέτησαν εργαλεία ηλεκτρονικών επικοινωνιών για την παγκοσμιοποίηση των κοινωνικών αγώνων. Η επόμενη μέρα μετά την πανδημία θα φέρει την γενίκευση της απομακρυσμένης συνδιάσκεψης σε διαλεκτική σχέση με την πρόσωπο με πρόσωπο συνέλευση ως αναπόσπαστη μορφή του αγώνα. Ταυτόχρονα, οι υπερτοπικοί και διασυνοριακοί αγώνες θα επανέλθουν στο προσκήνιο με διηπειρωτικές κινητοποιήσεις και παγκόσμιες καμπάνιες, που ήδη διαδίδονται από τα σύγχρονα οικολογικά κινήματα σαν φωτιά.

Ωστόσο, σε συνθήκες καπιταλισμού της επιτήρησης, η εξέλιξη αυτή θα τονίσει την αδήριτη ανάγκη για κοινοτικές ψηφιακές υποδομές μεγάλης κλίμακας και θα ενισχύσει σχετικές προσπάθειες και πρωτοβουλίες, με προεξάρχουσα μορφή την ανοιχτή συνεταιριστικοποίηση των ψηφιακών υποδομών («open platform cooperativism»).

Η Τάση της Επικοινωνίας

Η εξέλιξη της πανδημίας ανέδειξε με ανάγλυφο τρόπο το πως το κεφάλαιο εκτυλίσσει την ηγεμονία του δια των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Η κοινωνική απομάκρυνση οδήγησε σε μία έκρηξη της χρήσης του διαδικτύου από τον γενικό πληθυσμό. Στις συνθήκες αυτές, το κράτος χρησιμοποίησε τα ΜΜΕ για την άσκηση κοινωνικού ελέγχου σε πρωτοφανή κλίμακα με όρους βιοπολιτικής.

Οι αγώνες των προηγούμενων ετών μας κληροδότησαν, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, μία γενική ένδεια ανεξάρτητων κοινοτικών μέσων ενημέρωσης, που λογοδοτούν μόνο στους χρήστες τους. Η βίαιη ωρίμανση των συνθηκών ήδη οδηγεί σε νέες προσπάθειες για την πληροφόρηση των πολιτών, από και με την κοινωνία. Για να απειλήσουν όμως την φιλελεύθερη βιοπολιτική ηγεμονία του κεφαλαίου με αντι-ηγεμονικούς όρους, τέτοιες προσπάθειες τελούν υπό τους ακόλουθους όρους ευδοκίμησης:

- Κοινοτικός χαρακτήρας, δηλαδή μεικτό σχήμα παραγωγής από εργαζόμενους και χρήστες.
- Συνεταιριστική μορφή, δηλαδή διαλεκτική σχέση με την αγορά και το χρήμα που να διασφαλίζει την βιωσιμότητα των εγχειρημάτων χωρίς την απορρόφηση του χαρακτήρα τους.
- Απεύθυνση σε όλη την κοινωνία χωρίς παρελθοντολογικών νοήσεων, κνίτικης μορφής και, τελικά, κενές περιεχομένου ταυτοτικές αναφορές.
- Αντι-ηγεμονική κατεύθυνση μέσα από την αποδόμηση του φιλελευθερισμού και την πρόταξη ενός σύγχρονου και διεισδυτικού ριζοσπαστικού λόγου.

Η Τάση του Κοσμοτοπικισμού

Η πανδημία ενισχύει την τάση μετάλλαξης της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, δημιουργώντας σοβαρά προσκόμματα στις διηπειρωτικές εφοδιαστικές αλυσίδες και στην ελεύθερη διασυνοριακή κυκλοφορία κεφαλαίου, προσώπων και υπηρεσιών. Όντας προεικόνιση των επερχόμενων και κατά πολύ σοβαρότερων κρίσεων από οικολογικά αίτια, η πανδημία λειτουργεί έτσι ως οδοδείκτης για τα έθνη-κράτη να μειώσουν την απόλυτη εξάρτησή τους από το παγκοσμιοποιημένο εμπόριο σε βασικά αγαθά. Η μεταλλαγμένη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση της επόμενης μέρας δεν θα είναι μια επιστροφή στο αιματοβαμμένο παρελθόν του έθνους-κράτους, αυτό των δύο παγκοσμίων πολέμων και του ολοκαυτώματος. θα είναι μια διαλεκτική ανάδυση σε ένα πλαίσιο ίσως ακόμη χειρότερο, όπου οι ολοκληρωτικές τάσεις θα θωρακίζονται θεσμικά σε διακρατικό επίπεδο υπό τη σιδερένια φτέρνα των προληπτικών πολέμων και των χειρουργικών εκκαθαρίσεων αντιφρονούντων με μεθόδους τεχνητής νοημοσύνης μέσω μη επανδρωμένων ρομπότ και αεροσκαφών.

Στις καταιγιστικές εξελίξεις, που θα φέρει η οικολογική κρίση, τα κινήματα θα αντιπαρατάξουν νέους θεσμούς, που θα στηρίζονται στην παγκόσμια συνεργασία και την τοπικοποιημένη παραγωγή. Η τάση αυτή εντός του κινήματος των κοινών, που ήδη έχει χαρακτηριστεί ως κοσμοτοπικισμός («cosmoglocalism»), εμφανίστηκε και μέσα στην πανδημία με την τρισδιάστατη εκτύπωση αναπνευστήρων και προστατευτικού ιατρικού υλικού ανά τον κόσμο με βάση σχέδια και πρότυπα κοινώς προσβάσιμα στο διαδίκτυο. Σε ένα περιβάλλον αποσύνθεσης των παλαιών θεσμών οι πρακτικές του κοσμοτοπικισμού θα επιλύουν ανάγκες ταχύτερα και πιο αποτελεσματικά από τα κράτη και την εμπορευματική αγορά, με στήριξη στο μοίρασμα, την συνεργασία, την αλληλεγγύη και την κοινωνική διάνοια εξυψωμένη σε παγκόσμιο επίπεδο. Τέτοιες πρακτικές θα λειτουργούν παράλληλα και σε ένταση με τους εμπορευματικούς και κρατικούς θεσμούς, σταδιακά αποαποικιοποιώντας πτυχές της κοινής ζωής από τον έλεγχο του κεφαλαίου.

Τα Κινήματα ως Ιός

Οποιαδήποτε κοινωνική επανάσταση αλλάζει σταδιακά την κοινωνική βάση μέσα από την γενικευμένη οριζόντια διάδοση νέων πρακτικών, που καλύπτουν κοινωνικές ανάγκες και έτσι αντικαθιστούν τις παλιές πρακτικές. Τέτοια διάδοση δεν λαμβάνει χώρα σε κενό αέρος αλλά συγκρουσιακά υπό την κυριαρχία των παλαιών κοινωνικών θεσμών / σχέσεων. Τα ριζοσπαστικά κινήματα και, ευρύτερα, οι κοινωνίες διαθέτουν πληθώρα οριζόντιων πρακτικών, που βρίσκονται έξω από την σφαίρα της εμπορευματικής αγοράς και αποτελούν ουσιαστικά τον βασικότερο πυλώνα για την αναπαραγωγή της κοινής ζωής. Οι πρακτικές αυτές παράγουν και κυκλοφορούν εναλλακτικές αξίες, που κατακλύζουν την καθημερινότητά μας σε πείσμα των αμβλυμένων κατανοήσεων της μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας. Αυτές τις αξίες ξεκλειδώνουν και μετασχηματίζουν σε χρήμα τα ολιγοπώλια του δικτυοκρατικού καπιταλισμού, με αποτέλεσμα να έχουν αντικαταστήσει μέσα σε μια δεκαετία σχεδόν εξ ολοκλήρου τους μεγάλους παίκτες του βιομηχανικού κεφαλαίου στις πρώτες του S&P500.

Στην μετά-Covid εποχή οι πρακτικές των κινημάτων και της κοινωνίας, που διαδίδονται ως ιός, θα ενταθούν για την κάλυψη των κενών της κοινωνικής αναπαραγωγής, που θα αφήσει πίσω της η οικονομική κρίση. Στόχος των κινημάτων είναι να κερδίσουν άπαξ και δια παντός το νέο έδαφος, συγκροτώντας ανθεκτικούς στον χρόνο και στην αγορά θεσμούς κοινών. Σε αυτή την κατεύθυνση, οι ϊικές πρακτικές των κινημάτων πρέπει να συντονιστούν και να οργανωθούν με στόχο τον εκτατικό πολλαπλασιασμό από μυριάδες δρώσες συλλογικότητες χωρίς διευθυντικό κέντρο που να τις κατευθύνει. Σε αυτού του νέου τύπου διάχυση στην κοινωνία οι παραδοσιακές πρακτικές του δρόμου και των αμφιθεάτρων θα πρέπει να σμίξουν διαλεκτικά με τον σχεδιασμό καλών πρακτικών, εργαλειοθηκών και πλατφορμών για τέτοιες πρακτικές. Ταυτόχρονα, τα κινήματα οφείλουν να αναζητήσουν τρόπους για την κυκλοφορία των βασισμένων στα κοινά αξιών στο εσωτερικό τους αλλά και στην πολιτική

διεκδίκηση θεσμών, που θα μετασχηματίζουν το χρήμα / εμπόρευμα σε αξίες βασισμένες στα κοινά. Η πάλη για την αποκαθήλωση του χρήματος ως παγκοσμίου ισοδυνάμου της κοινωνικής αξίας στις κοινωνίες μας και η απαξίωση όλων των δικών μας πρακτικών, που δεν παράγουν χρήμα, είναι μια πάλη για την ανθεκτικότητα των κινηματικών δομών, μία πάλη εντέλει άκρως πολιτική, που πρέπει να δοθεί και σε θεσμικό επίπεδο για την παγίωση του εδάφους που κάθε φορά κερδίζεται από τις εκάστοτε άμπωτες των κινημάτων.

Η Νέα Μορφή Οργάνωσης

Τέλος, η αποδρομή της πανδημίας θα ενισχύσει τις τάσεις για την επανεφεύρεση της πολιτικής οργάνωσης, όχι πια ως διευθυντικού κέντρου αλλά ως πολλαπλασιαστή των μετασχηματισμών υπέρ των υποτελών τάξεων. Χωρίς να απαξιώνει τις «παραδοσιακές» δομές, μία τέτοια πολιτική οργάνωση θα ανοίγει διαρκώς ομόκεντρους κύκλους, που θα διαχέουν τον ιό του μετασχηματισμού στα πεδία τους, δεν θα παραμένουν όμως στο επιμέρους αλλά θα διασταυρώνονται και θα χτίζουν στο γενικό πεδίο των κοινωνικών αγώνων. Η πολιτική οργάνωση νέου τύπου θα διατηρεί ως γενικό της στόχο την δυαδική εξουσία, δεν θα συσσωρεύει όμως την κοινωνική της δύναμη από το μητρώο μελών της αλλά από τις διάχυτες πρακτικές των κοινών, με τις οποίες θα διατηρεί πολιτικές σχέσεις ριζοσπαστικοποίησης. Το χτίσιμο του πολιτικού μετώπου της επόμενης μέρας μοιάζει να αργεί σε συνάρτηση με τον χρόνο του κεφαλαίου, θα είναι όμως πιο αρραγές από ποτέ, γιατί θα έχει στέρεη βάση και θα είναι βγαλμένο από την ίδια τη ζωή.

COVID-19: Ας το πάρουμε από εκεί που το αφήσαμε

του Μηνά Μπλάνα

Μέλλον και παρόν των «αόρατων» της κοινωνίας, η απαγόρευση κυκλοφορίας και οι ειδήμονες που απλώνουν χέρι στις ζωές μας και δεν έφυγαν ποτέ.

Ο κορωνοϊός ήρθε στις ζωές μας σε μία ήδη τεταμένη περίοδο. Με ένα πολεμικό και ξενοφοβικό κλίμα να κυριαρχεί στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας με την άμεση συμβολή των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και της ακροδεξιάς στροφής της παραδοσιακής Δεξιάς. Οι χειρισμοί, σ' αυτό το θέμα ωστόσο, σε γεωπολιτικό και κρατικό επίπεδο δεν κολακεύουν καμία κυβέρνηση που υποτίθεται πως όταν δεν ξυλοκοπεί κατοίκους των νησιών, τους «συμπονά» δίνοντας τους όλα τα εφόδια και την άνεση να σταθούν απέναντι σε γυμνά κορμιά, σε πρόσφυγες και μετανάστ(ρι)ες. Να εκτονώσουν την οργή τους, όχι στα κράτη που είναι υπαίτια για την κατάσταση αλλά στα θύματα αυτών των πολιτικών. Το μόνο που έχει καταφέρει είναι να προσπαθεί να ισορροπήσει, με επιτυχία θα μπορούσαμε να πούμε, ανάμεσα στην εθνικιστική-ξενοφοβική ρητορική που η ίδια αναπαράγει και τις επιλογές της σχετικά με την αποσυμφόρηση των νησιών.

Και αξίζει να αναφερθεί λίγο αναλυτικότερα η διαχείριση σε διεθνές επίπεδο. Το κράτος της Ελλάδας είναι αυτό που στηρίζει την περίφημη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας που κρατάει πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες δέσμιους στα νησιά (τι ειρωνεία που από την πρώτη στιγμή μόνο το αντιρατσιστικό κίνημα στάθηκε απέναντι σ' αυτό). Το κράτος της Τουρκίας εκμεταλλεύτηκε πλήρως αυτή τη συμφωνία και η Ελλάδα από την άλλη μεριά ως «σύνορο της ΕΕ» εσκεμμένα γυρίζει το ζήτημα στο εσωτερικό της φτιάχνοντας σενάρια πολέμου με ένοπλες ομάδες πολιτών να περιφρουρούν τα σύνορα. Κατ' αυτόν τον τρόπο δίνει ακόμα περισσότερη ισχύ στον Ερντογάν ο οποίος εργαλειοποιεί τους/τις

πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες. Παράλληλα, η ίδια η κυβέρνηση της Ελλάδας που μιλάει για «λαθρομεταναστευτικό πρόβλημα» απέχει από οποιαδήποτε συνάντηση αφορά το προσφυγικό και την ίδια την επαναδιαπραγμάτευση της συμφωνίας. Εμμένει σε μία διαχείριση που το μόνο που τρέφει είναι περισσότερο ρατσισμό, εθνικισμό, χωρίς να φέρνει κανένα απτό αποτέλεσμα στην διαχείριση του ζητήματος παρά μόνο παραπάνω συμφόρηση των νησιών, θάνατο και οργή. Με ανθρώπινες ζωές στην μέση των διακρατικών παιχνιδιών της εξουσίας.

Από τότε έχει μεσολαβήσει το κοσμοϊστορικό γεγονός της πανδημίας. Η κυβέρνηση συνεχίζει στα ίδια ακριβώς πλαίσια την θανατοπολιτική της πάνω στα σώματα των «αόρατων» της κοινωνίας όπως άστεγοι, φυλακισμένοι/ες, ηλικιωμένοι σε γηροκομεία, πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες, ΑμεΑ, τοξικοεξαρτημένοι και ψυχικά ασθενείς. Κάνει αστεία τα διαγγέλματα για αυτοπεριορισμό καθώς την ίδια στιγμή χιλιάδες άνθρωποι ζούνε σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης με έναν αναγκαστικό συνωστισμό λόγω της χωροταξίας των δομών και χωρίς καν νερό για να πλύνουν τα χέρια τους. Όλα αυτά υπό την αιγίδα του ελληνικού κράτους που φαίνεται να ψάχνει ένα αποδιοπομπαίο τράγο για να συνεχίσει το ξενοφοβικό-πολεμικό σκηνικό του.

Η τακτική του περιορισμού των μετακινήσεων και του «Μένουμε Σπίτι» δεν επιβάλλεται επί ίσοις όροις πάνω στην κοινωνία. Τουλάχιστον όμως, πάρθηκε αρκετά νωρίς σε σχέση με την διάδοση του ιού, αποφεύγοντας έτσι αρκετά περισσότερα θύματα που θα βλέπαμε δεδομένης και της απαξίωσης που δέχονται ακόμα και τώρα τα δημόσια νοσοκομεία και δομές.

Και για όσους/ες έχουν αμφιβολίες, ας δούμε πως χρησιμοποιείται στην πραγματικότητα από την κυριαρχία το όλο αφήγημα του μη αυτοπεριορισμού και της «κοινής γριπούλας». Μία ματιά στην ειδησεογραφία, στα κρούσματα και στους θανάτους σχετικά με χώρες όπως η Αγγλία, οι ΗΠΑ και η Βραζιλία αρκεί για να πείσει σχετικά με την φαιδρότητα και την αδίστακτη γλώσσα της εξουσίας πάνω σε χαμένες ανθρώπινες ζωές.

Με βάση αυτό, η ιδέα του περιορισμού στο σπίτι και στις λιγότερες μετακινήσεις λόγω της μεταδοτικότητας του ιού κρίνεται αναγκαία από μόνης της.

Μία συνθήκη και αναγκαιότητα την οποία εκμεταλλεύτηκε πλήρως το κράτος, έτσι ώστε να απλώσει τα πλοκάμια του στην ιδιωτική σφαίρα της κοινωνίας και του κάθε πολίτη. Ο κρατικός μηχανισμός – ο υπέρτατος προστάτης και εγγυητής της ίδιας της ζωής. Έτσι, με όλη τη νομιμότητα που του δίνει η βαθιά πίστη της κοινωνίας σε αυτό (και όχι στις ίδιες τις δυνάμεις της) ως ρυθμιστή της τάξης και της καθημερινότητας, άδραξε την ευκαιρία για περαιτέρω έλεγχο, καταστολή και μία νέα κανονικότητα. Αυτή του συνεχόμενου φόβου, των διαταγμάτων, της επιτήρησης και της στρατιωτικής διαχείρισης οποιονδήποτε κρίσεων.

Οι ειδικοί ως ρυθμιστές της κοινωνίας

Στο παραπάνω μέτρο συμβάλουν και οι κάθε είδους ειδικοί επί της πανδημίας. Επιδημιολόγοι, λοιμοξιολόγοι, καθηγητές Ιατρικής και πάσης φύσεως σχετικός επιστήμονας. Απολύτως λογικό να κυριαρχούν στο δημόσιο βήμα αφού κρίνονται οι πλέον ειδικοί για την αντιμετώπιση του ιού. Όμως, ποιος είπε πως αποτελούν τις αψεγάδιαστες αυθεντίες που δεν συμβιβάζονται με κρατικά κι άλλα συμφέροντα; Ειδικά, όταν παρακολουθούμε συνεντεύξεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας με παρόμοια διακεκριμένους επιστήμονες να λένε κάπως διαφορετικά πράγματα από αυτά των εγχώριων.

> *Πότε άραγε σταμάτησε να κυριεύεται και να καθορίζεται η ζωή από ειδικούς;*

Το πολιτικό σύστημα της αντιπροσώπευσης είναι δομημένο κατ’ αυτόν τον τρόπο και δεν σταμάτησε και ούτε πρόκειται να σταματήσει να διαμορφώνει αυτές τις συνθήκες. Πολιτικοί και πολίτες, ενασχόληση με τα «κοινά» και ανάθεση. Αυτοί είναι οι αποκλεισμοί που τράβηξε η κυριαρχία ανάμεσα στην εξουσία και στην κοινωνία. Η αποστασιοποίηση του μέσου ανθρώπου από αυτά

που τον αφορούν με την πρόσληψη άλλων ατόμων για υλοποίηση τους μέσα από την αντιπροσώπευση στα κέντρα αποφάσεων. Διαρρηγνύοντας, έτσι, την σχέση της ίδιας της κοινωνίας -των ανησυχιών και των αναγκών της- με την απόφαση και τον καθορισμό της επίλυσης τους. Με λίγα λόγια, εδραιώθηκε ένα σύστημα όπου οι ίδιες οι κοινωνίες δεν έχουν κανέναν αποφασιστικό ρόλο για τα ίδια τα προβλήματα τους μεταφέροντας την απόφαση στους ειδικούς, στους πολιτικούς.

Εντός του ίδιου πλαισίου, την τελευταία δεκαετία η κοινωνία της Ελλάδας βίωσε την κρίση του δημοσιονομικού χρέους με σκληρότατα μέτρα λιτότητας και φτωχοποίησης της. Μέτρα τα οποία με την σειρά τους βασίστηκαν πλήρως στις αποφάσεις οικονομικών επιτελείων με διόλου ανιδιοτελή κίνητρα πάνω στην οικονομία. Η παράδοση σ’ έναν στείρο οικονομισμό που κυριάρχησε στον δημόσιο λόγο όσο ποτέ πήρε την θέση του στο σύστημα εξουσίας και κυριαρχίας θέτοντας τις βάσεις για το μέλλον της κοινωνίας. Μα πάνω απ’ όλα, η τύχη της αφέθηκε πλήρως σε όλες αυτές τις αποφάσεις μέσα από κλειστές πόρτες του ΔΝΤ, της ΕΕ, του ESM αφού ο λόγος τους λαμβάνονταν ως ιερές προφητείες από το ίδιο το κράτος.

Οι ιδέες της άμεσης δημοκρατίας, του κοινοτισμού και της κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας προσπαθούν διαταράξουν ακριβώς αυτά. Δεν χρειάζονται ειδικοί για να μας πούνε πως θα ζήσουμε, εφόσον εμείς ξέρουμε καλύτερα πως να παράγουμε και να επιλύουμε τα προβλήματα του σπιτιού, της πολυκατοικίας, της κοινότητας. Η οικονομία να υποταχθεί στην κοινωνία και όχι το αντίθετο. Στηρίζονται στις απαραίτητες κοινωνικές σχέσεις και αξίες αμοιβαιότητας, αλληλοσεβασμού και αλληλοβοήθειας. Αυτές οι επιμορφωτικές διαδικασίες και συνειδητοποιήσεις διαμορφώνουν έναν ανθρωπότυπο με υψηλό αίσθημα ευθύνης απέναντι στην κοινωνία, αυτεξούσιο με πλήρη συνείδηση και γνώση της αυτονομίας του. Σε αντίθεση, με τον κρατισμό και τον νεοφιλελευθερισμό που διαλύουν αυτή την κοινωνική διάσταση του ατόμου, απομονώνοντας το από τους γύρω του, καθιστώντας τον φαινομενικά ανίκανο για οποιαδήποτε απόφαση δεν αφορά τον

μικρόκοσμο του.

Κι τώρα είναι η στιγμή αυτές οι αξίες και οι κατευθύνσεις της κοινωνικής αυτοοργάνωσης να παίξουν καθοριστικά τον ρόλο τους απέναντι στην οικονομική ύφεση που έρχεται. Μία κρίση που θα χρησιμοποιηθεί για να διατηρηθούν και να συνεχιστούν οι υφιστάμενες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Με ιδιωτικοποιήσεις και δήθεν επενδύσεις χωρίς καν περιβαλλοντικές μελέτες κι άλλες παρόμοιες ρυθμίσεις διευκόλυνσης τους στον βωμό της διάσωσης για άλλη μια φορά της οικονομίας. Άλλωστε αποδεικνύεται πως τα δώρα σε εταιρείες και οι μπίζνες δεν μπήκαν ποτέ σε καραντίνα.

Ας το πάρουμε από εκεί που το αφήσαμε, λοιπόν. Όλα τα παραπάνω προβλέπουν ένα αρκετά δυσοίωνο μέλλον όσο και παρόν για τους "απόκληρους" αυτού του κόσμου. Δεν απέχει και πολύ ο καιρός που θα ξεπροβάλουν όλο και περισσότερες μισάνθρωπες-κανιβαλιστικές κραυγές από όλη την Ευρώπη. Με κοινωνικούς αυτοματισμούς να στοχεύουν όχι μόνο τον «ξένο» αλλά και αυτούς που έχουν τον ιό ως άμεσους εξολοθρεύσιμους εχθρούς. Ας μην ξεχνάμε και πρόσφατα παραδείγματα όπως με τον HIV, όταν στο στόχαστρο τέθηκε τότε η κοινότητα των ομοφυλόφιλων. Αυτές είναι μόνο κάποιες από τις προκλήσεις που πρέπει να αντιμετωπίσει η κοινωνία μπροστά στην ακόμα μεγαλύτερη επέλαση του νεοφιλελευθερισμού ως τρόπου σκέψης (ατομικιστική νοοτροπία), ταξικής μετακύλισης οποιουδήποτε κόστους (εργασιακός μεσαίωνας) και της κρατικής επιβολής σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής.

Αυτή τη φορά ας τολμήσουμε. Να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας ως αυτόνομες οντότητες πέρα από το κράτος και την αγορά ή έστω ,αν ακούγεται μεγαλεπήβολο το τελευταίο, να μην αφήσουμε τουλάχιστον να γίνει η κοινωνία έρμαιο στα θανατηφόρα πλάνα τους. Μπροστά στο τέρας του κράτους και του καπιταλισμού να μην παίξουμε το παιχνίδι του και να απαντήσουμε με κοινωνική αυτοοργάνωση και αντιεξουσία.

Μεγάλη Παρασκευή: Ο Χριστός σταμάτησε στο Αγρίνιο

του Νώντα Σκυφτούλη

Η Μ. Παρασκευή στο Αγρίνιο είναι Μεγάλη Παρασκευή. Είναι ξεχωριστή κι αυτό το γνωρίζουν όλοι. Δεν είναι εύκολη μέρα, δεν είναι σαν όλες -χωρίς καμιά εξαίρεση- τις άλλες. Η αλήθεια όμως είναι ότι η μέρα αυτή δεν είναι για όλους. Για τα παιδιά αλλά και για τους πολύ μεγάλους είναι. Για να μην το κουράζουμε, για ζωντανούς, για ζωντανούς ανθρώπους είναι. Αυτή όμως η Μεγάλη Καταραμένη απαιτεί προπαίδεια, προετοιμασία αλλά και προπόνηση, για να είμαστε στο ρυθμό της.

Από το Σάββατο του Λαζάρου βγαίναμε, όχι και χαράματα, να πούμε τα κάλαντα-απάτη του Λάζαρου. Τα λέω απάτη διότι έτσι τα θεωρούσαν αυτοί που μας έβλεπαν και μας λοξοκοιτούσαν με ύφος «μακριά, κάθε τρεις μήνες μπροστά μας» αλλά έτσι τα θεωρούσαμε και εμείς, κι αυτός είναι ο λόγος που αποφεύγαμε τη γειτονιά μας, την οποία είχαμε λεηλατήσει στο ξύπνημα και στη ζήτα (3 κάλαντα + χρόνια πολλά) τα Χριστούγεννα.

Με κανέναν κλεμμένο κόπανο ή κανένα ευθυτενές κλαρί πετάγαμε πάνω ρετάλια πολύχρωμα και από πάνω δάφνες, χαμομήλια, βάγια και αυτό το ό, τι να ‘ναι το ονομάζαμε Λάζαρο· λες και θα μπορούσε να έχει άλλο όνομα. Ακόμα πιο ξενερωτικοί σε αυτή την υπόθεση ήταν οι στίχοι: «Πες Λάζαρε τι είδες εις τον Άδη που επήγες….» και πιο κάτω ο Λάζαρος αποκρινόταν ότι θέλω νερό και κάτι τέτοια. Άσε μας ρε φίλε. Πώς να πλησιάσεις τον Καραθανάση τον πρόεδρο στο εργοστάσιο, σοβαρό άνθρωπο, να τα πεις, που και τα Χριστούγεννα μας υπέβαλλε στο μαρτύριο να τα λέμε

ολόκληρα, ο βασανιστής. Το πεσμένο ηθικό αντικαθιστούσε η θαρραλέα μας τσογλανιά και ψάχναμε με τον Λάζαρο-κόπανο της κυρά Τασώς με την απρόσιτη βερυκοκιά, για κανέναν ξέμπαρκο ή άρτι αφιχθέντα από τα γύρω χωριά αλλά και σε τίποτα διώροφα και πλούσια· και σε αυτά οι υπηρέτριες να είναι καλά. Δεν πηγαίναμε για καλή μπάζα, για τα ελάχιστα πηγαίναμε. Το ξέραμε αλλά αυτά θέλαμε επί σκοπού.

Που λέτε, αφού μαζεύαμε αυτά τα ελάχιστα, πετάγαμε αυτό το ηθικό και υλικό βάρος που λεγόταν Λάζαρος στο ρέμα και πηγαίναμε κατευθείαν στη πλατεία Στράτου να αγοράσουμε μπαρούτι μίγμα, φυτίλι και χαρτόνια για να φτιάξουμε τρίγωνα και βαρελότα. Φτιάχναμε από 10, 20, 30 σε πρώτη δόση, αλλά συνεχίζαμε μετά, με το γνωστό τρόπο πουλώντας και αγοράζοντας. Ο δρόμος για τη Μεγάλη Παρασκευή είχε ανοίξει.

Πετάγαμε τα τρίγωνα παντού. Πάνω σε άλλες ομάδες, πηγαίναμε σε άλλες γειτονιές, κοντά στα παράθυρα μπας και σπάσει κανένα τζάμι από τον κρότο. Κάθε μέρα κάθε ώρα. Παντού, σε όλες τις γειτονιές τα τρίγωνα μπαμ και μπουμ. Δεν υπήρχε και το bullying ακόμα οπότε…

Η Μεγάλη Παρασκευή έφτασε με ούτε λάδι ούτε τίποτα αλλά με τα τρίγωνα και τα βαρελότα έτοιμα για μετά τους επιτάφιους στην πλατεία, για νέα ακούσματα για νέους δυναμίτες, για καινούργια μίγματα και για ό, τι η φαντασία προσδοκούσε. Χαλκούνια και δυναμίτες.

Αφού πέρναγε και ο τελευταίος επιτάφιος, κυκλώναμε την πλατεία και αρχίζαμε εμείς τα λιμά να σκάμε τα τρίγωνα και στη συνέχεια τα βαρελότα και όσο πέρναγε η ώρα η εκρηκτική φάση ανέβαινε και άρχιζαν να κάνουν την εμφάνισή τους τα μπρουρλότα. Έσκαγε μύτη ο Παπαθανασόπουλος και άλλοι Α΄ κατηγορίας από το κάτω μέρος της πλατείας και με το ύφος της υπεροχής στεκόντουσαν αδιάφοροι ξέροντας, ότι όλοι σε αυτούς έχουν στραμμένα τα μάτια τους. Τι θα πετάξουν φέτος, θα ρίξουν τις φωτεινές επιγραφές των μαγαζιών από τον κρότο, και τα μυστικά έδιναν και έπαιρναν. Βάζει αντιμόνιο και

νιτρογλυκερίνη από το φαρμακείο, ο τάδε έχει παππού χαλκουνιατζή και άλλοι συλλογισμοί που να στέκουν σε μια κοινή λογική φαντασμένων πιτσιρικάδων.

Κι ενώ οι εκρήξεις είχαν κορυφωθεί, ακούγεται ξαφνικά ένας γδούπος που ήρθε κάτω από την τρεμάμενη γη, πέρασε τα σώματά, μας κούφανε και σαν να τον βλέπαμε ανέβαινε ψηλά, ενώ ο καπνός άφηνε τον καθένα μόνο του για κάποια κλάσματα δευτερολέπτου να σκεφτεί και να νοιώσει ό, τι του έβγαζε η ψυχή του. Σκέφτηκα πολλά γυρνώντας σπίτι και ακόμα σκέφτομαι. Τι είναι αυτό που κάνει τους Αγρινιώτες για πολλές δεκαετίες, με μάχες ενοριών, με θανάτους, με ακρωτηριασμούς, να επιμένουν να μετατρέπουν τη Μεγάλη Παρασκευή σε μια καθολική έκρηξη και τις γειτονιές σε ένα πανδαιμόνιο δυναμίτιδας;

Είμαι σίγουρος πλέον. Στο θάνατο απευθύνονται να ακούσει την κραυγή «φύγε ή αφάνισέ μας». Ένα δίλημμα πραγματικό για το θάνατο, λυτρωτικό για τους ανθρώπους. Και ο θάνατος μας έκανε το χατίρι και άφησε στην αθανασία κάποιους ξεχωριστούς, για να πηγαίνουμε κάθε μεγάλη Παρασκευή να τους βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας, να στέκονται υπερυψωμένοι δύο μέτρα πάνω από τη γη στα κοντάρια από τους φανοστάτες με μια άσπρη σακούλα χωμένη στο κεφάλι. Όπως δηλαδή είναι οι αθάνατοι και όχι εκείνοι που πεθαίνουν και ξανααναστασίνονται. Είναι αυτοί που βλέπουμε κάθε μέρα στην πλατεία από τότε, την Μεγάλη Παρασκευή της 14ης Απρίλη 1944, κάθε φορά που περνάμε από την πλατεία.

Στις τρεις κολώνες φωτισμού της πλατείας στέκονται στην ίδια θέση, ο Σαλάκος Χρήστος, αριστερά, ο Σούλος Παναγιώτης στο κέντρο και ο Αναστασιάδης Αβραάμ δεξιά· στα 23, 22, 52 χρόνια έμειναν αντίστοιχα. Τους άφησαν κρεμασμένους και το Σάββατο το πρωί με την πρώτη Ανάσταση, όταν ο άλλος την έκανε στους ουρανούς, αυτοί οι τρεις εκεί, μέχρι σήμερα, για να αποδειχτεί ότι η αθανασία είναι στα χέρια του αισθητού κόσμου αλλά και να επιβεβαιωθεί η υπόσχεση του θανάτου. Ποια Ανάσταση λοιπόν;

Να έτσι ακριβώς:

«Στο μισοσκόταδο άκουσα τον θόρυβο ενός αυτοκινήτου που σταμάτησε στην Πλατεία. Άκουσα ακόμα μερικές γερμανικές ομιλίες, που ύστερα απομακρύνθηκαν και φωνές τσολιάδων. Στο βάθος της πλατείας είδα να κινούνται μερικοί τσολιάδες γύρω από τις δύο κολώνες. Δεν κατάλαβα περί τίνος επρόκειτο. Πνιχτές άναρθρες φωνές που ακούστηκαν κατόπιν δεν μου άφησαν καμιά αμφιβολία γι' αυτό που γινόταν: κρεμούσαν τον Σούλο και τον Αναστασιάδη. Τον απαγχονισμό του μακαρίτη Σαλάκου τον παρακολούθησα από σιμά. Επικεφαλής του αποσπάσματος ήταν ο περίφημος δήμιος επιλοχίας και έπειτα ανθυπολοχαγός του Τάγματος Ασφαλείας Γεωργόπουλος. Όταν ετοίμαζαν τη θηλειά ο σύντροφος Σαλάκος φώναζε: «θα μ' εκδικηθεί ο λαός του Αγρινίου. Ζήτω το ΕΑΜ». Με φρίκη άκουσα τον Γεωργόπουλο να απαντάει με θηριωδία. «Σκάσε παλιοκάθαρμα» και τράβηξε το σκαμνί απ' τα πόδια του θύματος. Οι άλλοι τσολιάδες έστρεψαν τα νώτα τους προς την κολώνα για να μη βλέπουν. Απόστρεψα με φρίκη το πρόσωπο και δεν μπόρεσα να συγκρατήσω το παράπονο που μ' έπνιγε». (Εφημ. 1945 ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ)

Για αντίποινα είπαν οι συνεργάτες. Λες και ο κρατικοθανατικός ναζισμός κατασκεύασε το Άουσβιτς για αντίποινα ή επιζητεί άλλοθι! Ανθρώπινο κρέας θέλει, και αυτό τώρα το ξέρουν όλοι.

Ο θάνατος εκείνη τη Μεγάλη Παρασκευή είχε στήσει τον χορό του από τα χαράματα στις φυλακές της Αγίας Τριάδας. Αφού έσκαψαν ομαδικό τάφο, διάβασαν τα ονόματα των μελλοθανάτων και με τη βοήθεια των νεκροπομπών τσολιάδων τους εκτελούσαν ανά δέκα. Ανάμεσα τους η Κατίνα Χατζάρα και δυο Ιταλοί αντιφάδες εποχής. Σύνολο 117. Ακόμα και οι φανέλες του Παναιτωλικού έγιναν κόκκινες από το αίμα. Ούτε αυτούς είδε ο καταβάς στον Άδη τη Μ. Παρασκευή κάτω, ούτε τους τρεις στην πλατεία, σαν αναστάς το πρωί του Σαββάτου, ούτε πριν ούτε μετά; Τη Μ. Παρασκευή σταμάτησε ο Χριστός στο Αγρίνιο. Έκτοτε η Μ. Παρασκευή για μας, από κολασμένη έγινε περήφανη και οι φανέλες του Παναιτωλικού ξαναπήραν το χρώμα τους. Και εμείς μαζί με όλα τα άλλα να είμαστε στη «χορωδία» του κυρ Μίμη Τριανταφύλλου του κουρέα (που γλύτωσε την τελευταία στιγμή την εκτέλεση, σαν

κρατούμενος στην Αγ. Τριάδα) για το «Επέσατε θύματα» στο μνημείο της Αγ. Τριάδας το πρωί της Μεγάλης Παρασκευής του Αγρινίου.

Ο Αγκάμπεν, ο Ζίζεκ και ο Ιός: Μία προσπάθεια αντιεξουσιαστικής σύνθεσης

Η συνθήκη του κορωνοϊού έχει, πλην όλων των άλλων, πυροδοτήσει μία ενδιαφέρουσα συζήτηση όσον αφόρα το ευρύτερο πολιτικό πλαίσιο της διαχείρισης της πανδημίας από Κράτος και Κεφάλαιο. Ειδικότερα οι παρεμβάσεις του Τζόρτζιο Αγκάμπεν ήταν αυτές που προκάλεσαν την πλέον έντονη αντιπαράθεση. Η Βαβυλωνία έχει τοποθετηθεί επί του ζητήματος (εδώ και εδώ) όμως θεωρούμε πολύ σημαντικό να δίνουμε τον χώρο για την διεξαγωγή του διαλόγου αυτού.

του Πάνου Θεοδωρόπουλου

Θα προσπεράσω το κομμάτι της περιγραφής του τι συμβαίνει γύρω μας, καθώς θα ήθελα να πιστεύω πως οι περισσότεροι έχουμε εξαντληθεί διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας το ίδιο πράγμα από διαφορετικούς αρθρογράφους. Θα προσπεράσω επίσης το κομμάτι που αφορά στο τι έχει γίνει και στο τι θα *έπρεπε* να γίνει. Αυτά τα θέματα έχουμε ήδη καλυφθεί εκτενώς και αυτή η κάλυψη θα συνεχιστεί κατά τους επόμενους μήνες. Και προφανώς, ένα πρόχειρο διάβασμα στο Interregnum (η ιστοσελίδα που δημοσιεύτηκε το πρωτότυπο άρθρο ΣτΜ) είναι αρκετό να καταδείξει πόσο υποστηρίζουμε την δημιουργία διαφόρων δικτύων αλληλοβοήθειας, που έχουν ξεκινήσει να εξαπλώνονται σε όλο το Ηνωμένο Βασίλειο. Αντί αυτών, αντιστρέφοντας τον Μαρξ, θα ήθελα να εστιάσω στην *ερμηνεία* της τρέχουσας συγκυρίας όσον

αφορά την κυβερνησιμότητα, τον κρατικό έλεγχο επί των ζωών μας, την υπακοή, την υποκειμενικότητα και την αντίσταση. Ο μόνος λόγος που θέλω να αναλάβω αυτή την αποστολή είναι επειδή δεν νιώθω επαρκώς καλυμμένος από τις περισσότερες τοποθετήσεις που έχω διαβάσει. Για να το κάνω αυτό, θα ασχοληθώ σύντομα με τα επιχειρήματα του Αγκάμπεν σχετικά με την κατάσταση στην Ιταλία, θα περάσω στην απάντηση του Ζίζεκ και θα επιχειρήσω να εμπλακώ σε μία συζήτηση που αναπτύσσει αυτές τις προοπτικές από μία αντιεξουσιαστική θέση. Φυσικά, κανείς από αυτούς τους διανοητές δεν διαθέτει επακριβώς αντιεξουσιαστική προοπτική, αλλά οι λόγοι για τους οποίους εστιάζω σε αυτούς ευελπιστώ να γίνουν αντιληπτοί. Για λόγους κατανόησης, δεν θα εμπλακώ σε βαθιές ακαδημαϊκές/θεωρητικές αναλύσεις αλλά οι πηγές μου θα περιοριστούν σε συνεντεύξεις των δύο διανοητών.

Η αρχική συνέντευξη του Αγκάμπεν ήρθε στις 26 Φεβρουαρίου κι έκτοτε έχει επανέλθει για να εξηγήσει περαιτέρω την θέση του σε δυο φάσεις (διαθέσιμες εδώ και εδώ). Στις 26 Φεβρουαρίου, βασιζόμενος στις έως τότε διαθέσιμες πληροφορίες, αναφέρθηκε στην *«υποτιθέμενη επιδημία»* του κορωνοϊού, ο κίνδυνος του οποίου είχε υποτιμηθεί σοβαρά από τις δημοσιεύσεις του Εθνικού Κέντρου Ερευνών της Ιταλίας και αναρωτιούνταν: *«Εάν αυτά είναι τα δεδομένα, γιατί λοιπόν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και οι αρμόδιες αρχές επιδιώκουν να εξαπλώνουν κλίμα πανικού χρησιμοποιώντας επί της ουσίας την κατάσταση εξαίρεσης για ολόκληρες περιφέρειες που προκαλεί σημαντικούς περιορισμούς στην κινητικότητα και αναστέλλει τη φυσιολογική λειτουργία στην καθημερινή ζωή και στην εργασία;»* Δεδομένης της αισθητής δυσαναλογίας ανάμεσα στις διαθέσιμες πληροφορίες και την ανταπόκριση του ιταλικού κράτους, υποστήριξε πως για μια ακόμη φορά γινόμασταν αυτόπτες μάρτυρες *«της αυξητική τάση να χρησιμοποιείται η κατάσταση εξαίρεσης ως κανονικότητα προτύπου διακυβέρνησης»*. Στην συνέχεια συνέκρινε τον COVID-19 με την *«φυσιολογική γρίπη»* καταλήγοντας πως τα κρατικά μέτρα και η κοινωνική ανταπόκριση που αναδύθηκαν υπό το πρόσχημα αυτής της «γρίπης» σηματοδοτούν μία αυξανόμενα εξουσιαστική κυβερνητική στροφή, όπου η ελευθερία περιορίζεται *«στο όνομα μίας*

επιθυμίας για ασφάλεια και έχει προκληθεί από τις ίδιες τις κυβερνήσεις που τώρα παρεμβαίνουν για να την ικανοποιήσουν». Κυρίως, μίλησε για το κυρίαρχο κλίμα φόβου που ενθαρρύνεται στις κοινωνίες (φόβος απέναντι στην τρομοκρατία, την ανεργία, την κλιματική αλλαγή κλπ) ο οποίος χρησιμοποιείται από τα κράτη για να νομιμοποιήσουν αυταρχικές παρεμβάσεις στην ίδια την υφή της καθημερινής **κοινωνικής** ύπαρξης.

Τα πολύ συνοπτικά σχόλια του Αγκάμπεν προκάλεσαν μία έκρηξη κριτικής από όλες τις πτέρυγες του πολιτικού φάσματος. Όσο διασκεδαστικό κι αν μπορεί να είναι το **να** εξετάσουμε το εύρος της πολυπλοκότητας **των αντιδράσεων**, το πιο σημαντικό εδώ, για τους σκοπούς του άρθρου, είναι η ουσία. Η οποία κατά την γνώμη μου εντοπίζεται διαυγέστερα στην απάντηση του Ζίζεκ γιατί συγχωνεύει κριτικές τόσο από τα αριστερά όσο και από τα δεξιά, παράλληλα προτάσσοντας κάποιες πρωτότυπες και διεισδυτικές δικές του προοπτικές. Δεν είμαι οπαδός του Ζίζεκ, αλλά θα χρησιμοποιήσω διάφορα στοιχεία από την απάντησή του σαν κομμάτια που συνεισφέρουν σε μία λεπτομερή ανάλυση της κατάστασης, ώστε να συνεχίσουμε έπειτα.

Αρχικά, είναι σημαντικό να ξεκαθαρίσουμε πως ο Ζίζεκ είχε το πλεονέκτημα της εκ των υστέρων γνώσης – η απάντησή του στον Αγκάμπεν δημοσιεύτηκε στις 16 Μαρτίου, και σε αυτή την φάση οι διαθέσιμες πληροφορίες ήταν απείρως περισσότερες. Αυτό του επέτρεψε να κερδίσει μερικούς εύκολους πόντους διακωμωδώντας τις αφελείς δηλώσεις του Αγκάμπεν γύρω από την σοβαρότητα του ιού. Ωστόσο, σύντομα μετακινείται από αυτό και αναποδογυρίζει τον Αγκάμπεν. Ρωτάει: «*Γιατί συμφέρει το κράτος να δημιουργήσει έναν τέτοιο πανικό, ο οποίος θα συνοδευτεί από δυσπιστία προς την κρατική ισχύ («Είναι αβοήθητοι, δεν κάνουν αρκετά..») και ο οποίος παρακωλύει την ομαλή αναπαραγωγή του κεφαλαίου; Είναι όντως προς το συμφέρον του κεφαλαίου και της κρατικής ισχύος να πυροδοτήσει μία παγκόσμια οικονομική κρίση ούτως ώστε να αναζωογονήσουν την κυριαρχία τους; Υπάρχουν καθαρά σημάδια πως όχι μόνο ο απλώς κόσμο, αλλά επίσης το κράτος το ίδιο τελεί υπό πανικό, έχοντας συναίσθηση της*

αδυναμίας του να ελέγξει την κατάσταση – είναι αυτά τα σημάδια απλώς ένα στρατήγημα;»

Αν εμείς, σαν αντικαπιταλιστές, δεχόμαστε πως μία από τις κυριότερες λειτουργίες του κράτους είναι η «ομαλή αναπαραγωγή του κεφαλαίου» και η ατελείωτη αναζήτηση της αύξησης των κερδών, είναι λογικό να απορούμε πως η παρούσα κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, με την επερχόμενη παγκόσμια οικονομική κατάρρευση, ωφελεί τους εξουσιαστές μας. Μία χοντροκομμένη ανάγνωση των θέσεων του Αγκάμπεν θα μπορούσε να καταδείξει πως το «σύστημα» αποδέχεται αυτά τα μέτρα σαν προσωρινά προσκόμματα που θα διασφαλίσουν την μελλοντική ομαλή αναπαραγωγή του κεφαλαίου, αλλά αυτή της ανάγνωσης διαφεύγει ένα σημείο – κλειδί: σε προγενέστερες περιστάσεις ραγδαίας επέκτασης του κυβερνητικού ελέγχου, με εξαίρεση πολέμους στο εσωτερικό, έχουν καταφέρει να περάσουν επιτυχημένα τα μέτρα τους χωρίς γενικό σταμάτημα της οικονομίας (βλέπε για παράδειγμα το Patriot Act στις ΗΠΑ επί Μπους, την εφαρμογή των νομοθετημάτων για την τρομοκρατία το Ηνωμένο Βασίλειο, συμπεριλαμβανομένου του PREVENT, ή τα πειράματα της Σχολής του Σικάγο στην Χιλή).

Ο Ζίζεκ συνεχίζει υποστηρίζοντας πως τα τρέχοντα κυβερνητικά μέτρα δεν θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται με μία κλασσική Φουκοϊκή προοπτική η οποία αναζητά συνεχώς νέους τρόπους με τους οποίους οι τεχνολογίες της διακυβέρνησης προσπαθούν να περιορίσου ή να κατευθύνουν την ελευθερία και τις επιθυμίες μας. Γράφει πως η θέση του Αγκάμπεν είναι «*η ακραία εκδοχή μίας διαδεδομένης αριστερίστικης τάσης ανάγνωσης του «υπερβολικού πανικού», που προκλήθηκε από την διάδοση του ιού, σαν ένα μείγμα εξουσιαστικής εξάσκησης κοινωνικού ελέγχου με στοιχεία ξεκάθαρου ρατσισμού («Ρίχ'τε τα την φύση ή την Κίνα»)*».

Σημειώνει πως, αντίθετα με τις απόψεις του Αγκάμπεν περί περιορισμού της ελευθερίας, νέες μορφές αλληλεγγύης αναδύθηκαν. Αναγνωρίζει μία ανανεωμένη τάση από τις μάζες για κριτική των κυβερνήσεων τους. Επίσης αναγνωρίζει τις

πιθανότητες που εμφανίζονται για μία εγκατάλειψη του εθνικιστικού απομονωτισμού προς ένα πιο παγκόσμιο, και στραμμένο προς την αλληλεγγύη πλαίσιο, εξαιτίας των κοινών κινδύνων που όλοι αντιμετωπίζουμε (ο απόηχος του Ούλριχ Μπεκ εδώ είναι σημαντικός και θα τον ξαναδούμε παρακάτω). Βασισμένος στην άποψή του πως, αντί της επιστροφής στην κανονικότητα ή απλά στην ανάλυση της πραγματικότητας μέσω των «κανονικών» πλαισίων αναφοράς, «*θα πρέπει να αλλάξουμε εντελώς την στάση μας απέναντι στην ζωή*», εστιάζει στις επακόλουθες πιθανότητες που βλέπει πως έχουν την δυνατότητα να οδηγήσουν σε έναν «*αναεφευρημένο Κομμουνισμό*» στον οποίο η αμοιβαία αλληλεξάρτηση είναι νομικά και θεσμικά κατοχυρωμένη σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτά είναι τα σημεία των επιχειρημάτων στα οποία θα εστιάσω· για μία πιο ενδελεχή εξέταση, προτείνω το πρωτότυπο άρθρο.

Μία μέρα μετά, ο Αγκάμπεν απάντησε. Ξεκαθάρισε πως ο σκοπός του δεν ήταν να μπει «*στις συζητήσεις μεταξύ των επιστημόνων σχετικά με την επιδημία. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι οι εξαιρετικά σοβαρές ηθικές και πολιτικές επιπτώσεις που προκύπτουν*». Επανέλαβε την προειδοποίησή του σχετικά με την διογκωμένη τάση των κοινωνιών μας να κατευθύνονται από κοινά συναισθήματα όπως ο φόβος και το άγχος. Με όρους αλληλοσυσχέτισης, υποστηρίζει πως η παρούσα κρίση επιδείνωσε την τάση μας να βλέπουμε ο ένας τον άλλον με καχυποψία, διαρρηγνύοντας τους όποιους (ήδη φθαρμένους) δεσμούς αμοιβαιότητας και αλληλεγγύης: «*Οι άλλοι άνθρωποι, όπως ακριβώς η πανώλη που περιγράφεται από τον Manzoni στο μυθιστόρημά του Οι Αρραβωνιασμένοι, δεν είναι τίποτα άλλο παρά φορείς της μόλυνσης, οι οποίοι πρέπει να παραμείνουν σε μια απόσταση το λιγότερο του ενός μέτρου*». Στην συνέχεια επεξήγησε αυτό που είναι, κατά τη γνώμη μου, το πιο σημαντικό σημείο: «*Οι άνθρωποι έχουν τόσο πολύ εξοικειωθεί να ζουν σε μια κατάσταση μόνιμης κρίσης που δεν φαίνεται να αντιλαμβάνονται ότι η ζωή τους έχει μειωθεί στο επίπεδο μιας καθαρά βιολογικής συνθήκης, και ότι έχει χάσει όχι μόνο την πολιτική της διάσταση, αλλά και οποιαδήποτε ανθρώπινη διάσταση. Μια*

κοινωνία η οποία ζει σε μια μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης δεν μπορεί να αποτελεί μια ελεύθερη κοινωνία».

Στην πιο πρόσφατη παρέμβασή του προσέθεσε κάποιες λεπτομέρειες εξηγώντας πως, αντίθετα από το να αντιμετωπίζει τα μέτρα σαν κάποιου είδους διαβολική, άνωθεν συνομωσία, τα βλέπει σαν παραδείγματα «αντικειμενικών συνομωσιών» όπου η κατάσταση καθίσταται εκμεταλλεύσιμη από κυβερνήσεις που θέλουν να εισάγουν συγκεκριμένα μέτρα. Αυτή η στάση μοιάζει με την πρόσφατη παρέμβαση της Ναόμι Κλάιν, η οποία ωστόσο δεν έχει δεχτεί σε καμία περίπτωση την κριτική που δέχτηκε ο Αγκάμπεν. Αντί της επικέντρωση στην παρούσα κατάσταση, που έχει ήδη καλυφθεί και αναλυθεί ευρύτατα, ο Αγκάμπεν επιλέγει να κατευθύνει τις ενέργειές του προς την πρόγνωση μελλοντικών προβληματικών πιθανοτήτων, οι οποίες εγγράφονται στο παρόν: «Αυτό που με απασχολεί δεν είναι μόνο το παρόν, αλλά επίσης τί θα έρθει μετά. Όπως ακριβώς οι πόλεμοι κληροδότησαν ειδεχθείς τεχνολογίες στην ειρήνη, κατά παρόμοιο τρόπο είναι πολύ πιθανόν πως οι κυβερνήσεις, μετά το τέλος της υγειονομικής κρίσης, θα επιζητήσουν να συνεχίσουν τα πειράματα που δεν έχουν ακόμη κατορθώσει να φέρουν εις πέρας: τα σχολεία και τα πανεπιστήμια κλείνουν και παραδίδονται μαθήματα μόνο διαδικτυακά, σταματάμε να συναθροιζόμαστε και να συζητάμε για πολιτικούς ή πολιτιστικούς λόγους και απλώς ανταλλάσσουμε ψηφιακά μηνύματα, μηχανές αντικαθιστούν στο μέτρο του δυνατού κάθε επαφή – κάθε μετάδοση – ανάμεσα σε ανθρώπινες υπάρξεις.

Υπό μία έννοια, όμοια με την διάσημη συζήτηση ανάμεσα σε Φουκώ και Τσόμσκι, ο Ζίζεκ και ο Αγκάμπεν δεν συνομιλούν ακριβώς· μια πιο ακριβής περιγραφή θα ήταν πως τα επιχειρήματα των δύο είναι παράλληλα το ένα προς το άλλο: αναλύουν το ίδιο ζήτημα από εντελώς διαφορετικές προοπτικές, αξιοποιώντας τις δικές τους υφιστάμενες αναλύσεις και τροχιές, και δεν γίνεται να συναντηθούν ώστε να αντιπαρατεθούν (μια εκτενέστερη ανάλυση της συζήτησης είναι διαθέσιμη εδώ). Ενώ ο Ζίζεκ προτιμά να εστιάζει στις πιθανότητες που μπορεί να αναδυθούν από αυτή την αντικειμενικά νέα πραγματικότητα, ο Αγκάμπεν θέλει να

διασφαλίσει πως οι κυβερνήσεις και το κεφάλαιο δεν θα καταφέρουν να εκμεταλλευτούν την τρέχουσα συνθήκη για να ψαλιδίσουν τις ήδη περιορισμένες ελευθερίες μας. Ο Ζίζεκ ορθά άσκησε κριτική στην αρχική αφέλεια του Αγκάμπεν: η πανδημία του κορωνοϊού προκάλεσε τεράστιο αριθμό θανάτων παγκοσμίως, έθεσε σε κίνδυνο τις ζωές επισφαλώς εργαζόμενων, μεγιστοποίησε τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι υγειονομικοί, και επιπλέον κατέδειξε την ευρύτερη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού. Έχει δίκιο όταν ισχυρίζεται πως είναι οι προνομιούχοι εκείνοι που μπορούν να συνεχίσουν να ζουν «κανονικά», την ίδια ώρα που οι υπόλοιποι πρέπει να προσαρμοστούμε σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες ύπαρξης.

Ωστόσο – κι εδώ είναι που πιστεύω πως οι κριτικές στον Αγκάμπεν είναι είτε μυωπικές είτε απλώς κακόβουλες – ο Αγκάμπεν **ποτέ δεν είπε πως πρέπει να συνεχίσουμε τις ζωές μας ωσάν να μην άλλαξε τίποτα**. Ουδέποτε είπε πως θα πρέπει να βγούμε στους δρόμους και όλο χαρά να φιλάμε ο ένας τον άλλον σε μία εορταστική διακήρυξη της ελευθερίας και της αυτονομίας μας από την εξουσία. Ο Αγκάμπεν προειδοποιεί σχετικά με την ανησυχητική πιθανότητα κάποια από τα βασικά χαρακτηριστικά της παρούσας κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, να επεκταθούν πέραν των κρίσιμων μηνών που απαιτούνται για τον περιορισμού του ιού.

Αντίθετα με ότι τα περισσότερα μέσα και ηγέτες θέλουν να πιστεύουμε, η κοινωνική αποστασιοποίηση κάθε άλλο παρά νέο φαινόμενο είναι. Αυτό που είναι καινούργιο είναι η πρακτική της διάσταση.

> *Δεν είναι άραγε η φράση της Μάργκαρετ Θάτσερ «δεν υπάρχει κοινωνία» η πλέον ακραία έκφραση κοινωνικής αποστασιοποίησης που μπορεί κάποιος να φανταστεί; Δεν είναι η λιτότητα η οικονομική έκφραση της κοινωνικής αποστασιοποίησης όταν οι κύριες δημόσιες υποδομές που επιτρέπουν την κοινωνικοποίηση, συμπεριλαμβανομένων των λεσχών, των βιβλιοθηκών, των γυμναστηρίων και των σχολείων, αποδεκατίζονται και κλείνουν;*

Η κατάρρευση των κύριων θεσμών που, τα παλαιότερα χρόνια, έθρεφαν μία κάποια ομοιότητα με ένα πνεύμα κοινωνικότητας, συμπεριλαμβανομένου των συνδικάτων, είναι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της μεταμοντέρνας εποχής. Η ανάδυση του ατομικισμού και η ταυτόχρονη υποχώρηση των συλλογικών, ταξικών αφηγήσεων και αντιλήψεων του εαυτού, είναι θεμέλιος λίθος του νεοφιλελεύθερου εγχειρήματος που επιβάλλεται από κυβερνήσεις και εταιρίες σε όλο τον κόσμο. Αυτό το εγχείρημα, μαζί με πολλά που προηγήθηκαν, βασίζεται στην δημιουργία και μεγέθυνση διαχωρισμών μεταξύ των ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων αυτών των φυλετικών, ταξικών, εθνικών, φύλου και πάει λέγοντας. Πράγματι, η ξεκάθαρη υποκρισία των σημερινών κυβερνήσεων απογυμνώνεται όταν κατηγορούν το άτομο για αντικοινωνικές συμπεριφορές, τις οποίες οι ίδιες κυβερνήσεις υπομονετικά ενθάρρυναν και καλλιέργησαν για τουλάχιστον τρεις γενεές!

Αυτό δεν είναι κάποιο νέο ή ιδιαίτερα ενδιαφέρον επιχείρημα, οπότε δεν θα επεκταθώ. Αυτό που θέλω κυρίως να τονίσω είναι πως ο Αγκάμπεν δεν βρίσκεται εκτός πλαισίου: προειδοποιεί πως η τάση για την διάλυση της αλληλεγγύης και της κοινότητας που προϋπήρχε της πανδημίας, πιθανότατα θα επεκταθεί κατά την διάρκεια αυτής και μετά το πέρας της, και πως οι κυβερνήσεις θα την εκμεταλλευτούν για να ενεργοποιήσουν μέτρα που θα τους δώσουν την δυνατότητα να προωθήσουν τους στόχους τους. Ναι, τα κοινωνικά κινήματα πρέπει να επικεντρωθούν στα επείγοντα ζητήματα που βρίσκονται ενώπιον μας. Αυτά περιλαμβάνουν την στήριξη των εργαζομένων που έχασαν τις δουλειές τους, εργαζόμενους που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή και κάθε ευάλωτο άτομο που χρειάζεται βοήθεια που οι κρατικές δομές δεν παρέχουν. Ναι, πρέπει να τηρήσουμε την κοινωνική αποστασιοποίηση και την απομόνωση αν είναι δυνατόν, όσο διαρκεί η κρίσιμη φάση της πανδημίας. Και κυρίως, πρέπει να προσπαθήσουμε και να πολιτικοποιήσουμε υπάρχοντα παραδείγματα συλλογικές, κοινοτικής αλληλεγγύης ώστε να προσπαθήσουμε να υπερβούμε το συνολικό πλέγμα καταπίεσης των ζωών μας. Αυτό περιλαμβάνει την οργάνωση πρωτοβουλιών, την αναζήτηση νέων μεθόδων επικοινωνίας και συνεργασίας και συζήτησης για δράσεις

όπως απεργίες, ενοικιοστάσια κλπ. Ωστόσο, δεν γίνεται να λησμονούμε πως ζούμε σε ένα κόσμο χτισμένο σε ανισότητες. Και πως τα Κράτη και οι περισσότεροι επίσημοι θεσμοί, εν τέλει υπηρετούν και προστατεύουν αυτές τις θεμελιώδεις ανισότητες.

Εκεί που τα επιχειρήματα του Ζίζεκ μπορούν να συγκριθούν με αυτά του Μπεκ και άλλων κοινωνιολόγων και οικονομολόγων των αρχών του 21ου αιώνα, οι οποίοι υποστήριζαν ένα αφήγημα περί «θανάτου των τάξεων». Δεν υπάρχει χώρος εδώ για μία ενδελεχή έκθεση των διεισδυτικών και περίπλοκων επιχειρημάτων του Μπεκ και αναπόφευκτα θα δημιουργούνταν παρερμηνείες. Ωστόσο, αρκεί να πω πως ο Μπεκ υποστήριζε κατά βάση πως το κυρίαρχο μαρξιστικό ερμηνευτικό μοντέλο της ταξικής πάλη ήταν ξεπερασμένο· πίστευε πως η κοινωνία της παγκοσμιοποίησης του 21ου αιώνα μπορούσε να αναλυθεί καλύτερα υπό το πρίσμα των «ρίσκων»: είμαστε όλοι εκτεθειμένοι σε διάφορα επίπεδα ρίσκου, συμπεριλαμβανομένου των πλουσίων. Επιπλέον πίστευε πως οι ταξικές ταυτότητες βρισκόταν σε υποχώρηση, καθώς η κοινωνική κινητικότητα και μια αλλαγή στην κοινωνική μάθηση είχαν σαν αποτέλεσμα μία αυξανόμενη μείωση του αριθμού των ανθρώπων που όριζαν την ταυτότητα τους βάση ενός συγκεκριμένου ταξικού υποβάθρου. Καθώς οι ταξικές ταυτότητες και οργανισμοί παράκμαζαν, άλλες, πιο ρευστές και ανοικτές ταυτότητες αναδύονταν. Ο πολιτικός λόγος και η αντίσταση μετακινήθηκαν από τα εργοστάσια στα πιο ανοικτά, ταυτοτικά και/ή περιβαλλοντικά ζητήματα. Ο Μπεκ υποστηρίζει πως, από την περιβαλλοντική καταστροφή έως την τρομοκρατία, υπάρχουν απειλές που απειλούν τους πάντες ανεξαρτήτως τάξης, και τα οποία απαιτούν παγκόσμια συνεργασία υψηλής κλίμακας, ούτως ώστε να ξεπεραστούν.

Το πρόβλημα με αυτή την άποψη είναι πως, δυστυχώς, το ταξικό και τα υπόλοιπα συστήματα ιεράρχησης είναι ακόμη σημαντικές δυνάμεις που καθορίζουν την συλλογική μας πραγματικότητα, και η απόπειρα να τα αγνοήσουμε ή να «κάνουμε πάσο» χωρίς να τα αντιμετωπίσουμε, δεν μας παρέχει απαντήσεις. Όταν ο Ζίζεκ

μιλάει για μία νέα, παγκοσμιοποιημένη εκδοχή του Κομμουνισμού, βασισμένη στην κατανόηση της συλλογικής μας αλληλεξάρτησης, αποφεύγει να αναφερθεί στους θεσμούς που θα επέτρεπαν αυτή την αλλαγή. Αυτό συμβαίνει καθώς μέχρι στιγμής τέτοιοι θεσμοί δεν υπάρχουν. Μία παγκοσμιοποιημένη Κομμουνιστική απάντηση στον ιό (και σε οτιδήποτε άλλο) θα απαιτούσε την παρουσία ήδη υπαρχόντων, αναπτυγμένων θεσμών που λειτουργούν με κομμουνιστικές, συλλογικές αρχές. Θα βασίζονταν σε κάποιου είδους μαζικού, ομοσπονδιακού δικτύου δομημένου στις αρχές του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού ή άλλων παρόμοιων θεωριών. Ο ΠΟΥ, το ΔΝΤ, ο ΟΟΣΑ, η ΕΕ και το οποιοδήποτε Έθνος Κράτος **δεν ταιριάζει** σε καμία περίπτωση σε αυτή την περιγραφή. Για να είμαστε ακριβείς, οι συνθήκες για την ανάδυση, οργάνωση και παγίωση τέτοιων θεσμών έχουν από μόνες τους καταστεί αδύνατες (ή έχουν γίνει πολύ δύσκολες) από την αόριστη απαγόρευση των δημοσίων συναθροίσεων και παρόμοιων μέτρων: είναι πολύ πιο δύσκολο να καλλιεργήσεις την κοινότητα, την αλληλεγγύη και την συλλογική δράση μέσω του Facebook και του Zoom. Ο Αγκάμπεν από την άλλη πλευρά, βασίζει την θέση του σε υφιστάμενες πραγματικότητες και ιστορικές τροχιές αυτών των θεσμών. Το γεγονός πως τα επιχειρήματά του κάποιες φορές εκφράζονται με αφαιρετικό τρόπο και μία έλλειψη ενδελεχούς κατανόησης των αντικειμενικών δυσκολιών που περιβάλλουν την υπάρχουσα κατάσταση δεν σημαίνει ότι η συνολική του σκέψη θα πρέπει να απορριφθεί.

Κάποιες από τις προειδοποιήσεις του Αγκάμπεν έχουν ήδη αρχίσει να εκδηλώνονται στη Βρετανία. Η ομάδα για πολιτικά δικαιώματα «Big Brother Watch» – πολύ μακριά από τους «ακραίους», «υπερβολικούς» αριστεριστές του Ζίζεκ – προειδοποιεί για τις ανησυχητικές εξελίξεις με ένα τρόπο που μοιάζει με μία λεπτομερή και συγκεκριμένη αντανάκλαση των απόψεων του Αγκάμπεν. Πιο συγκεκριμένα:

*«Το νομοσχέδιο παρέχει **απεριόριστές εξουσίες** για τον περιορισμό και έλεγχο 'πιθανά μολυσμένων' πολιτών **ακόμη και παιδιών** σε μη διευκρινισμένες δομές απομόνωσης υπό την απειλή*

ποινικών κυρώσεων. θα μπορούσε να είναι ο καθένας μας. Παρέχει ***σαρωτικές εξουσίες*** *για να διακόπτονται ακόμη και πολιτικές συνελεύσεις, κάτι το οποίο θα μπορούσε* ***να αποτρέψει την πιθανότητα δημόσιας διαμαρτυρίας απέναντι στο χέρι της εξουσίας*** *τους επόμενους μήνες.*

«Αυτές οι επιβλητικές εξουσίες απαιτούν υπέρτατη προσοχή, τον εξονυχιστικό έλεγχο και όσο τον μικρότερο δυνατό χρονικό ορίζοντα. Πολλές από αυτές τις εξουσίες είναι ***χωρίς προηγούμενο, ανεξήγητες και απλά αδικαιολόγητες****. Η διετής διάρκεια τη Νομοθετικής Πράξης δεν έχει δικαιολογηθεί και είναι εντελώς εκτός πλαισίου με τα υπάρχοντα νομικά κριτήρια για έκτακτες ρυθμίσεις.*

«Δεν υπάρχει χρόνος για τους κοινοβουλευτικούς να παραιτηθούν από την από την ζωτική τους ευθύνη για εξονυχιστικό έλεγχο. ***Αυτές οι ακραίες εξουσίες διακινδυνεύουν μία μόνιμη αναδιάταξη της σχέσης ανάμεσα σε πολίτες και κράτος.***

*«****Η κρίση απαιτεί το κουράγιο και την συνεργασία του κοινού και όχι την ποινικοποίηση του. Αυτά είναι τα πλέον δρακόντεια μέτρα που έχουν προταθεί στην Βρετανία σε καιρό ειρήνης*** *και απαιτούν επείγουσα ανασκόπηση και αναδόμηση».*

Μετά από διαμαρτυρίες από διάφορες πλευρές, η διάρκεια του Νομοσχεδίου μειώθηκε από τα δύο χρόνια στους έξι μήνες και τελικά ψηφίστηκε από το Βρετανικό κοινοβούλιο. Τα πρακτικά αποτελέσματα του γενικού κύματος μέτρων ασφάλειας που λαμβάνει χώρα, των οποίων το νομοσχέδιο είναι μία από τις εκφάνσεις του, έγιναν φανερά λίγες μέρες πριν, όταν μία γυναίκα που έβηξε πάνω σε αστυνομικό τιμωρήθηκε με τρίμηνη ποινή φυλάκισης. Αν κάποιος φυλακίζεται για ένα βήξιμο, τί σημαίνει αυτό για τις διαδηλώσεις και την άμεση δράση; Πως το παρόν συγκείμενο νομιμοποιεί μία αύξηση της κρατικής βίας; Πως επιτρέπει μία αύξουσα καταπίεση των αυτόνομων κινημάτων; Πως υπάρχουσες ανισότητες και αδικίες διογκώνονται; Εν συντομία, πως μπορεί η παρούσα κρίση του κορωνοϊού να αξιοποιηθεί από τις αρχές για να προωθήσουν τους στόχους τους; Πως μπορεί να

αξιοποιηθεί για να μας αποξενώσει και να μας διαχωρίσει από τους δικούς μας στόχους; Πως μπορούν οι κυβερνητικές πολιτικές να διαμορφώσουν και να ενισχύσουν υποκειμενικές συμπεριφορές, με το πρόσχημα πως προσπαθούν απλά να μας σώσουν απ' τους εαυτούς μας; Πως αντιδρούν οι άνθρωποι σε αυτές τις πολιτικές, δεδομένης της παρούσας κοινωνικοποίησής τους; Αυτό πάει πολύ πιο μακριά από τις επιδρομές για χαρτί υγείας. Περιστάσεις αντικοινωνικής, κανιβαλικής συμπεριφοράς έχουν καταγραφεί παντού και το απαισιόδοξο προαίσθημά μου είναι πως θα γίνουν όλο και πιο κυρίαρχες καθώς οι μέρες της καραντίνας θα προχωρούνε.

Ενώ είναι σημαντικό να ιεραρχούμε τις δραστηριότητες και τις κριτικές μας, είναι επίσης ζωτικό να μην υποκύψουμε στον καταιγισμό των μέσων και της «κοινής γνώμης», έναν καταιγισμό που σιωπηλά αποδέχεται μία σαρωτική κρατική παρέμβαση σε όλες τις εκφάνσεις της ύπαρξής μας. Είναι σημαντικό να κρατάμε κατά νου πως οι αποστάσεις, εκρήξεις και συγκρούσεις στο κοινωνικό πεδίο ήταν ήδη φανερές πριν ο κορωνοϊός αλλάξει τις ζωές μας για πάντα, και πως η κυρίαρχη κοινωνική τάση προς την αύξηση αυτών θα χειροτερέψει σαν αποτέλεσμα της πανδημίας. Όταν οι πλούσιοι απομακρύνθηκαν από τις τοπικές κοινωνίες μετακομίζοντας σε περιφραγμένες κοινότητες και προάστια, εμείς ήμαστε ακόμη παρόντες στις ζωές των άλλων ακόμα και εν μέσω τις γενικής παρακμής των συλλογικών μας φορέων. Συναντιόμασταν σε κοινωνικά πλαίσια, οργανώναμε συλλογικές δράσεις (είτε πολιτικές είτε όχι) και συνυπήρχαμε σε μία βαθιά και αναπόδραστη κατάσταση αμοιβαιότητας. Κηλιδωνόταν από τον ατομικισμό, τον ρατσισμό, τον σεξισμό, τους μαλάκες κλπ αλλά ήταν πάντα γύρω μας και σχημάτιζε τις συνθήκες της καθημερινότητάς μας. Αυτό ακριβώς διακυβεύεται και αυτό μας ικετεύει ο Αγκάμπεν να υπερασπιστούμε,

Οπότε τι σημαίνει αυτό για τον αντιεξουσιαστικό/αναρχικό/αυτόνομο πολιτικό χώρο; Τα λίγα μου χρόνια στο κίνημα δεν μου παρέχουν την αυτοπεποίθηση ή την αναγκαία πείρα για να καταθέσω προγραμματικές δηλώσεις.

Ωστόσο, θεωρώ ζωτικό πως οποιαδήποτε προτάγματα που εμφανίζονται να αποτελούν προϊόν λογικής εκτίμησης της κατάστασης. Αυτό απαιτεί τόσο μία αντίληψη των αντικειμενικών απαιτήσεων ενώπιον μας (κοινωνική αποστασιοποίηση, απομόνωση) αλλά και των ευρύτερων κοινωνικο-πολιτικών δυνάμεων που είναι σε κίνηση, και κυρίως, του πως η γλώσσα της κοινωνικής ευθύνης φαίνεται φιλική, και όχι αντιθετική, σε ευρύτερες πολιτικές κοινωνικού ελέγχου και εξουσίας. Το ένα δεν καθιστά το άλλο αδύνατο. Αυτή η παρέμβαση είναι μία μικρή προσπάθεια να μετακινήσουμε την ευρύτερη συζήτηση που λαμβάνει χώρα στους κόλπους του κινήματος προς αυτή την κατεύθυνση.

Πάντα γελαστοί και γελασμένοι: Ένας αποχαιρετισμός στον Περικλή

του Βασίλη Καραπάνου

Η πανδημία του κορωνοϊού έχει την τάση να μας εκπλήσσει διαρκώς. Είναι φοβερό το πόσες πτυχές της ανθρώπινης ζωής έχουν έρθει τα πάνω-κάτω, επιδρώντας στο σώμα, στην ψυχή και το μυαλό μας με τρόπο που πολλές φορές αρνούμαστε στο παρελθόν να αναλύσουμε σαν πιθανό σενάριο. Μία τέτοια χαρακτηριστική συνθήκη –πανανθρώπινη– επώδυνη, όσο και απαραίτητη για τη συγκρότηση κάθε κοινωνίας, όσο και κάθε ξεχωριστού ατόμου, είναι το πένθος. Μια διαδικασία στην οποία πρέπει να υποβαλλόμαστε ακολουθώντας μία σειρά από βήματα και στάδια, για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε και να ενσωματώσουμε την απώλεια, να ξεδιπλώσουμε τη μνήμη και να αναδιοργανώσουμε τη ζωή. Και να, που ακόμα και αυτή η συνθήκη αλλοιώνεται και αλλοτριώνεται από την πανδημία, αφού ο συλλογικός θρήνος και η

συνειδητοποίηση του αποχαιρετισμού που πραγματώνεται στο δημόσιο χώρο με την κηδεία, εκλείπει. Πολύς κόσμος χάνει τους οικείους του και η ρουφιάνα η τύχη τα έφερε έτσι ώστε να χάσουμε κι εμείς τον Μανώλη τον Γλέζο και τον Περικλή τον Κοροβέση μέσα στη δίνη του ιού, κλεισμένοι σπίτι και περιορισμένοι από τις συνθήκες, να μην μπορούμε να πούμε ένα σωστό αντίο, να μην μπορούμε καν να το συζητήσουμε δια ζώσης ως πολιτικά υποκείμενα με μνήμη και συνείδηση· περιοριζόμενοι απλώς στην ανταλλαγή διαδικτυακών νευμάτων και συλλογικών θυμήσεων.

Έτσι, λοιπόν, ο Περικλής ήταν και θα παραμείνει αιώνια μία τις πιο επιδραστικές μορφές της Αριστεράς και του ριζοσπαστικού κινήματος. Βασανίστηκε άγρια στη Χούντα, έφυγε από τη χώρα, έγραψε τους «Ανθρωποφύλακες», μαθεύτηκε και μεταφράστηκε παντού, μύησε και τους πιο αμύητους και συνειδητά εγώ-κοιτάω-μόνο-τη-δουλειά-μου στη φρίκη των βασανιστηρίων, έδωσε φωνή στους χιλιάδες βασανισμένους αγωνιστές. Χρειάζεται τίποτα άλλο; Κι όμως, αυτό ήταν μόνο η αρχή. Ο Περικλής συνέδεσε τη ζωή του με τα κινήματα, υπήρξε η φωνή και η πένα της πιο αδέσμευτης και ριζοσπαστικής Αριστεράς. Γιατί; Γιατί δεν υποτασσόταν σε καμιά κομματική γραμμή, δεν έκανε εκπτώσεις στις απόψεις του, ασκούσε ανελέητη κριτική στη γραφειοκρατία και τη μονολιθικότητα της πολιτικής εξουσίας των παραδοσιακών κομμάτων της αριστεράς, εντοπίζοντας το πρόβλημα στη γέννησή του (λενινισμός, κόμμα νέου τύπου, πειθαρχία κλπ). Μιλούσε για την οικολογία, την άμεση δημοκρατία, τα κινήματα αλληλεγγύης των από κάτω, τα δικαιώματα των κρατουμένων. Λαϊκή φιγούρα των πιο κακοφωτισμένων και αποπνιχτικών καφενείων, εκεί που η ζωή βιώνεται δύσκολα και με πάθος, με αγωνία και με εντυπωσιακές εξιστορήσεις. Κουβαλούσε τη σοφία της αγνής λαϊκότητας, έδινε φωνή στα πιο γνήσια δημοκρατικά ένστικτα, εξυμνούσε τον έρωτα και τη ζωή. Με τσιγάρο, Jameson και τη μελαγχολική γοητεία του, συνάρπαζε το κοινό των ακροάσεών του σαν λαϊκός παραμυθάς.

Θυμάμαι στην Κομοτηνή, σε παρουσίαση των «Ανθρωποφυλάκων», ένα

παλιό στέλεχος του ΚΚΕ να παραδέχεται πως θα φάει κατσάδα που ήρθε να τον δει, αλλά δεν γινόταν να μην έρθει. Δύο κόσμοι, αντίθετοι, παράλληλοι. Θυμάμαι, στην Κομοτηνή πάλι, στο 11ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που διοργανώναμε ως Αντιεξουσιαστική Κίνηση, την ομιλία του για την άμεση δημοκρατία. Αργός χείμαρρος. Για να αποδείξει τη θέση ότι όταν όλα είναι ομοιόμορφα έχουμε ολοκληρωτισμό, έκανε την πιο γοητευτική και συνειρμική ομιλία που έχω παρακολουθήσει. Με ένα μπουκάλι Jameson και μπόλικες συναισθηματικές εξάρσεις μας τραγούδησε της πικροδάφνης τον ανθό, έκλαψε, γέλασε. Δεν ήταν όμοιος με κανέναν άλλον. Ήταν απλά ο Περικλής. Θυμάμαι τη σκεβρωμένη αλλά συνάμα αγέρωχη κορμοστασιά του στα κάτεργα της ΕΑΤ-ΕΣΑ να παρουσιάζει στον κόσμο κάθε σπιθαμή του ανθρώπινου πόνου που χώρεσε εκεί μέσα. Η παρουσία του εκεί μπορεί να εκληφθεί μόνο ως νίκη της ζωής και της ελευθερίας απέναντι στον ολοκληρωτισμό και το θάνατο.

Όταν ξαναβγούμε εκεί έξω κι επανέλθει η ροή της κοινωνικής ζωής, θα ξέρουμε πως δεν είναι πια εδώ. Τι πιο κοινότυπο κι αληθινό να πούμε απ’ το ό, τι θα ζει μες στους αγώνες μας για μια ζωή ελεύθερη, ανθρώπινη, δημοκρατική, πολυσήμαντη και πολύχρωμη; Προς το παρόν σε αποχαιρετώ, Σύντροφε Περικλή, με ένα μοιρολόι πωγωνίσιο και την υπόσχεση πως τα λαϊκά μας γλέντια θα είναι πάντοτε φασαριόζικα και συναρπαστικά και οι πολιτικοί μας αγώνες πεισματικά αδέσμευτοι, αυτόνομοι και δημοκρατικοί.

«Με τις Μέλισσες ή με τους Λύκους»: μια Βιβλιοπαρουσίαση

Ο αντιφασισμός για μας είναι ένα ύψιστο πολιτικό καθήκον, μια διαρκής διερώτηση, ένα πρίσμα και μια αγωνία. Βαίνοντας προς

το τέλος της δίκης της Χρυσής Αυγής, τα αντανακλαστικά μας οξύνονται εν αναμονή της απόφασης αλλά και εν συνειδήσει των ιδιαιτεροτήτων της εποχής. Μολονότι η κρισιακή συνθήκη της πανδημίας του κορωνοϊού έχει μεταστρέψει τη δημόσια συζήτηση σε άλλα μονοπάτια, σήμερα δημοσιεύουμε μια παρουσίαση του βιβλίου του δικηγόρου Θανάση Καμπαγιάννη "Με τις μέλισσες ή με τους λύκους. Αγόρευση στη δίκη της Χρυσής Αυγής" καθώς και μια μίνι συνέντευξη που μας παραχώρησε και για την οποία τον ευχαριστούμε θερμά. Κλείνουμε τη σύντομη εισαγωγή με τα λόγια του ίδιου, με τα οποία δεν θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε περισσότερο: "Το αντιφασιστικό κίνημα είναι μια ασπίδα μακράς πνοής στη μάχη μας για να αλλάξουμε τον κόσμο".

του Βασίλη Γεωργάκη

Τις τελευταίες ημέρες ο δημόσιος διάλογος κυριαρχείται –και όχι άδικα– από την κρίση του κορωνοϊού, μια νέα συνθήκη την οποία βιώνει ολόκληρος ο πλανήτης. Πολιτικές συλλογικότητες και διαδικασίες ψάχνουν να βρουν τον βηματισμό τους, να προσαρμοστούν στην παρούσα συνθήκη, να αρθρώσουν τον πολιτικό λόγο που αρμόζει στην περίσταση, την ίδια στιγμή που τα μέτρα της κυβέρνησης δυσκολεύουν απίστευτα ακόμη και τη διεξαγωγή μιας συνέλευσης.

Όσο ιδιαίτερη και πρωτόγνωρη κι αν είναι η συνθήκη ωστόσο, είναι επιτακτική ανάγκη να ορθοποδήσουμε, να προσαρμοστούμε και να συνεχίσουμε αυτό που κάναμε μέχρι τώρα· και αυτό είναι πολιτική. Κι αν οι περιστάσεις ανέστειλαν (;) ή εν πάση περιπτώση επιβράδυναν την ολομέτωπη επίθεση της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας σε μία σειρά από κοινωνικά πεδία, τα ζητήματα που ήταν σε εξέλιξη όπως η διαφαινόμενη νέα οικονομική κρίση και το προσφυγικό, παραδείγματος χάριν, συνεχίζουν να εξελίσσονται, ασχέτως των πεδίων στα οποία περιορίζεται ο δημόσιος διάλογος. Και ο ρόλος μας είναι να συνεχίσουμε να αναδεικνύουμε όσο το δυνατόν περισσότερα. Στα εν Ελλάδι, ένα από αυτά τα ζητήματα είναι η δίκη της Χρυσής Αυγής, η οποία μετά από πέντε σχεδόν χρόνια

οδεύει επιτέλους προς την ολοκλήρωσή της.

Η σημαντικότερη ίσως δίκη στα χρόνια της Μεταπολίτευσης βρίσκεται πια στην τελευταία της φάση, με τις αγορεύσεις της πολιτικής αγωγής να έχουν ολοκληρωθεί. Προηγουμένως ωστόσο ήταν η εισαγγελέας Αδαμαντία Οικονόμου που είχε τραβήξει τα βλέμματα πάνω της, όταν τον περασμένο Δεκέμβρη, με μία αγόρευση κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της υπεράσπισης της Χρυσής Αυγής, προσπάθησε περίπου να αποδώσει όλα τα εγκλήματα της ναζιστικής συμμορίας σε μεμονωμένες ενέργειες συγκεκριμένων προσώπων, ξεπλένοντας την ηγεσία και απορρίπτοντας τον χαρακτηρισμό της Χρυσής Αυγής ως «εγκληματική οργάνωση».

Απέναντι στην προκλητική αγόρευση της Οικονόμου στάθηκε η πολιτική αγωγή με την αγόρευση του θανάση Καμπαγιάννη, δικηγόρου των Αιγύπτιων αλιεργατών που δέχθηκαν δολοφονική επίθεση από χρυσαυγίτες μέσα στο σπίτι τους τον Ιούνιο του 2012, να είναι αυτή που ίσως ξεχώρισε περισσότερο .

Η αγόρευση αυτή ήρθε στα χέρια μας υπό τη μορφή βιβλίου από τις εκδόσεις Αντίποδες, με τίτλο «Με τις Μέλισσες ή με του Λύκους. Αγόρευση στη δίκη της Χρυσής Αυγής». Στις περισσότερες από διακόσιες σελίδες του ιδιαίτερα καλαίσθητου βιβλίου (σχόλιο μάλλον περιττό όταν αναφερόμαστε στους Αντίποδες), ο θανάσης Καμπαγιάννης κατεδαφίζει μεθοδικά οποιοδήποτε επιχείρημα της εισαγγελίας, καταδεικνύοντας τον ναζιστικό χαρακτήρα της Χρυσής Αυγής, την άκαμπτη ιεραρχία της και την ύπαρξη ενός συγκεκριμένου τρόπου δράσης – *modus operandi*, με χαρακτηριστικά που παραπέμπουν ευθέως σε εγκληματική οργάνωση και όχι σε κόμμα, τα μέλη του οποίου έδρασαν μεμονωμένα.

Το βιβλίο χωρίζεται σε οκτώ κεφάλαια, στα οποία ο Καμπαγιάννης ξεδιπλώνει την συλλογιστική του, όπως την διατυπώνει στην Εισαγωγή: να καταδειχθεί κατά πόσον υφίσταται μία οργάνωση, εν προκειμένω η Χ.Α., που επιδιώκει την τέλεση κακουργηματικών πράξεων, να εξεταστεί η ένταξη επιμέρους κακουργηματικών πράξεων στο πλαίσιο δράσης της Χ.Α. και τέλος να εξεταστεί το

κατά πόσο η Χ.Α. αποτελεί πράγματι εγκληματική οργάνωση.

Ο εθνικοσοσιαλιστικός χαρακτήρας της Χρυσής Αυγής

Σημαντικό σημείο στην επιχειρηματολογία είναι ο εθνικοσοσιαλιστικός χαρακτήρας της Χ.Α., καθώς από εκεί υπαγορεύεται η επιλογή των θυμάτων της οργάνωσης. Το δεύτερο κεφάλαιο του βιβλίου αφιερώνεται ακριβώς στη συγκρότηση της Χ. Α., την πορεία της από τη δεκαετία του 1980 μέχρι και την είσοδό της στο κοινοβούλιο το 2012. Ο Καμπαγιάννης αποδεικνύει σε αυτό το σημείο με πληθώρα ντοκουμέντων την εθνικοσοσιαλιστική τοποθέτηση της Χ.Α. και την θεσμοθετημένη, εντός αυτής, «Αρχής του Αρχηγού (führerprinzip)» καταλήγοντας πως:

Είναι [ενν. ο Μιχαλολιάκος] ο απόλυτος κυρίαρχος της Χρυσής Αυγής και τίποτα δεν γίνεται σε αντίθεση με αυτόν, αν ο ίδιος δεν το έχει αποφασίσει. (σ. 37)

Η «Αρχή του Αρχηγού» αποτελεί ακρογωνιαίο λίθο στην προσπάθεια της πολιτικής αγωγής να καταδικαστεί η Χ.Α. ως εγκληματική οργάνωση, καθώς κατ' αυτό τον τρόπο αποδεικνύεται ξεκάθαρα πως ουδείς εντός αυτής μπορεί να δράσει υπό την κάλυψή της χωρίς ρητή συγκατάθεση από τον «Αρχηγό».

Ο εθνικοσοσιαλιστικός χαρακτήρας της Χ.Α., ωστόσο, εξασφαλίζει τη συνωμοτικότητα ανάμεσα στα μέλη της. Όπως πολύ εύστοχα επισημαίνει ο Καμπαγιάννης:

Κάθε εγκληματική οργάνωση χρειάζεται τη συνωμοτικότητα, προκειμένου να είναι στεγανή. Αυτή η στεγανότητα είναι που την κάνει και τόσο επικίνδυνη. Μια εγκληματική οργάνωση βασίζεται πάντα στο χτίσιμο μιας μικροκοινωνίας (…) Όταν η απομόνωση των μέσα γίνεται με όχημα την εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία που είναι τόσο αποσυνάγωγη στην ελληνική κοινωνία και την ιστορία της, τότε δεν υπάρχει επιστροφή. (σ.σ. 42-43)

Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν αποτελεί απλώς μία πολιτική τοποθέτηση, όσο απεχθής κι αν είναι αυτή. Είναι ο συνδετικός

κρίκος, η κόλλα που κρατάει ενωμένο τον σκληρό πυρήνα της Χ.Α. και δημιουργεί τις συνθήκες εκείνες όπου ουδείς μπορεί να δράσει αυτόνομα και πέρα από τις άνωθεν εντολές.

Από τον Κουσουρή στον Άγιο Παντελεήμονα: τα τάγματα εφόδου

Το δεύτερο σημείο της αγόρευσης Καμπαγιάννη αναφέρεται στις εγκληματικές ενέργειες που αποδόθηκαν στην Χ.Α. καθώς και στην εμφάνιση ενός συγκεκριμένου τρόπου δράσης, με τα περίφημα «τάγματα εφόδου», που παραπέμπουν άμεσα στις ομάδες μάχης των φασιστών και τα αντίστοιχα ναζιστικά τάγματα. Από τη δολοφονική επίθεση στον Δημήτρη Κουσουρή το 1998, μέχρι τις επιθέσεις σε κοινωνικούς χώρους όπως το στέκι Αντίπνοια, είναι εμφανής ένας συγκεκριμένος τρόπος δράσης καθώς και η επιλογή θυμάτων βάση της αριστερής ή αντιεξουσιαστικής τους πολιτικής τοποθέτησης:

Από όλα αυτά τα περιστατικά προκύπτει ένα κοινό modus operandi: α) Πολλοί δράστες εναντίον ενός θύματος (…) β) θύματα που στοχοποιούνται με κριτήριο την αντίθετη ιδεολογία με τη Χρυσή Αυγή (…) ε) Εκ των προτέρων χωροχρονική και ιεραρχική οργάνωση της επίθεσης (…). (σ.σ. 48-49)

Όλες αυτές οι επιθέσεις, όσο αποτρόπαιες κι αν ήταν, δεν συγκρίνονται με την οργανωμένη παρέμβαση της Χ.Α. στις γειτονιές του κέντρου της Αθήνας, αυτό που ο Καμπαγιάννης χαρακτηρίζει ως «Δοκιμή του Αγίου Παντελεήμονα». Εκεί όπου επί τέσσερα χρόνια, από το 2008 έως και το 2012, η Χ.Α. θα εγκαθιδρύσει ένα καθεστώς τρόμου, με συνεχείς επιθέσεις κυρίως σε μετανάστες. Κι όλα αυτά εκμεταλλευόμενη όχι απλώς την παράλυση του κρατικού μηχανισμού απέναντι στην ραγδαία επιδείνωση των όρων αστικής διαβίωσης σε συγκεκριμένες γειτονιές, αλλά απολαμβάνοντας και την κάλυψη της Ελληνικής Αστυνομίας:

Και μάλιστα υπήρχαν και ηχητικά ομιλιών του Αρχηγού της ΕΛΑΣ σε συσκέψεις με περιεχόμενο «κάντε του τη ζωή δύσκολη». Μια τοποθέτηση που μπορούσε να καταστήσει την Χρυσή Αυγή φίλια

δύναμη προς την αστυνομία και τους στόχους της. Αυτή την ευκαιρία την άρπαξε η Χρυσή Αυγή. (σ. 59)

Μεγάλη έκταση του τέταρτου κεφαλαίου του βιβλίου καταλαμβάνει η επίθεση των χρυσαυγιτών στους Αιγύπτιους αλιεργάτες τον Ιούνιο του ’12. Οι περιγραφές του περιστατικού είναι ανατριχιαστικές, ωστόσο για λόγους οικονομίας θα σταθούμε σε αυτό που θεωρούμε κύριο σημείο του περιστατικού, που δεν είναι άλλο από τη βεβαιότητα πως και αυτή η επίθεση δεν ήταν μεμονωμένο περιστατικό αλλά κεντρικά οργανωμένη επιχείρηση της Χ.Α:

Συμπερασματικά, αυτό που συνέδεε αυτούς τους ανθρώπους εκείνο το βράδυ ήταν η οργανωτική σχέση τους με τη Χρυσή Αυγή. Δεν ήταν παρέα, ούτε και θα μπορούσε ο Πανταζής, ένας άνθρωπος διαφορετικής ηλικίας από τους υπόλοιπους, να κολλήσει σε αυτή την «παρέα». Ο συνδετικός κρίκος ήταν και είναι η Χρυσή Αυγή. (σ. 75)

Ιεραρχία και Πειθαρχία

Καθ’ όλη τη διάρκεια της δίκης, οι χρυσαυγίτες κατέβαλαν υπέρμετρη προσπάθεια να προστατέψουν τον Ν. Μιχαλολιάκο, τον «Αρχηγό». Στην προσπάθειά τους αυτή, επιχείρησαν όσο γίνεται να υποβαθμίσουν, να αποκρύψουν και να συσκοτίσουν την πραγματική δομή της Χ.Α., ούτως ώστε οι εγκληματικές ενέργειες που διαπράχθηκαν στο όνομα της οργάνωσης, να αποδοθούν σε ατομικές πρωτοβουλίες, για τις οποίες η ηγεσία ήταν ανήξερη. Η προσπάθεια αυτή αποτυπώνεται εύγλωττα στην «δημιουργική ασάφεια» που περικλείει τον ορισμό του «μέλους» της Χ.Α.

Τις ατέλειωτες αυτές αντιφάσεις καταγράφει επιμελώς ο Καμπαγιάννης στο πέμπτο κεφάλαιο του βιβλίου. Πίσω όμως από αυτή την ασάφεια, δεν είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς την πραγματική φύση της οργανωτικής δομής της Χ.Α., η οποία συνίσταται σε άκαμπτη ιεραρχία και πειθαρχεία προς την ηγεσία. Και προς τεκμηρίωση αυτού που η εισαγγελέας δυσκολεύτηκε να διακρίνει, ο Καμπαγιάννης θα χρησιμοποιήσει δεκάδες στοιχεία

που προέκυψαν τόσο από τα τηλέφωνα των χρυσαυγιτών, όσο και από τις καταθέσεις τους. Το συγκεκριμένο κεφάλαιο είναι και το μεγαλύτερο σε έκταση, καταλαμβάνοντας πάνω από πενήντα σελίδες και αποδεικνύει πέρα για πέρα πως είναι αδύνατον να ξεφύγει οποιοσδήποτε από την γραμμή της ηγεσίας και να πράξει στο όνομα της οτιδήποτε δεν έχει προηγουμένως αποφασιστεί και εγκριθεί από αυτή. Όπως καταληκτικά αναφέρει ο Καμπαγιάννης:

Στρατιωτικό σώμα κατά τύχη, κυρία πρόεδρε, δεν φτιάχτηκε ποτέ. (σ. 150)

Η είσοδος της Χρυσής Αυγής στο κοινοβούλιο το 2012 θα μπορούσε θεωρητικά να οδηγήσει την ηγεσία σε μία επιλογή «νόμιμης» πολιτικής δράσης. Αντ' αυτού ωστόσο και όπως επισημαίνεται και στο έκτο κεφάλαιο, η Χ.Α. συνεχίζει την παράλληλη άσκηση νόμιμης πολιτικής δράσης και πολιτικής του «πεζοδρομίου». Μια επιλογή βγαλμένη από τα textbook ναζιστικών και φασιστικών οργανώσεων. Πλέον ο συντονισμός επιθέσεων όπως αυτή στον ΕΚΧ Συνεργείο ή σε λαϊκές αγορές θα γίνεται επιτόπου από μέλη της που φέρουν την ιδιότητα του βουλευτή και πλήρη πολιτική νομιμοποίηση από το κόμμα. Τα «τάγματα εφόδου» εντάσσονται οργανικά στις τοπικές ανά την επικράτεια –δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως οι δράσεις αυτές εξυπηρετούν μία συγκεκριμένη τακτική και αποτελούν πολιτική επιλογή της ηγεσίας, που δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να επικαλεστεί άγνοια ή «απειρία».

Η κλιμάκωση του Σεπτεμβρίου του 2013

Το καθεστώς ατιμωρησίας, που η νεοναζιστική συμμορία απολάμβανε από κράτος και αστυνομία, οδήγησε στην κλιμάκωση του Σεπτεμβρίου του 2013 ή αλλιώς «Ελληνικού Σεπτεμβρίου», χαρακτηρισμός αντίστοιχος με κωδική ονομασία στρατιωτικής επιχείρησης. Είναι τότε που θα δεχθούν την επίθεση οι συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και θα δολοφονηθεί ο Παύλος Φύσσας.

Οι λεπτομέρειες των δύο αυτών χτυπημάτων, που έμελλε να αποτελέσουν την θρυαλλίδα για την ποινική δίωξη της Χ.Α. είναι πια γνωστές χάρις στην σκληρή δουλειά τόσο της πολιτικής

αγωγής όσο και της ομάδας Forensic Architecture. Ο Καμπαγιάννης σε αυτό το σημείο της αγόρευσης καταθέτει έναν πλήρη απολογισμό των γεγονότων, τα οποία για μία ακόμη φορά συγκλίνουν προς την κατεύθυνση της ηγεσίας της Χ.Α. η οποία σαφώς γνώριζε τις κινήσεις της περίφημης τοπικής της Νίκαιας και όλους τους εμπλεκόμενους τόσο στην επίθεση στο ΠΑΜΕ όσο και στην δολοφονία του Παύλου Φύσσα – παρά τους αντίθετους ισχυρισμούς της υπεράσπισης.

Σε μία παράγραφο που συμπυκνώνει ίσως με τον καλύτερο τρόπο την προσπάθεια που κατέβαλε το αντιφασιστικό κίνημα όλα αυτά τα χρόνια, αναφερόμενος στις δύο κοπέλες που έσπευσαν να καταθέσουν ως αυτόπτες μάρτυρες το βράδυ της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα, ο Καμπαγιάννης καταλήγει:

Μέσα σε ένα ζοφερό τοπίο, για την κοινωνία, για τον κόσμο, αυτές οι δύο νεαρές κοπέλες εκτέλεσαν τα πολιτικά τους καθήκοντα, με την πραγματική έννοια του όρου «πολιτικά». Γιατί εκείνη την άγρια νύχτα, δεν έδρασε μόνο ο κόσμος των λύκων, γιατί αγέλη λύκων ήταν αυτοί που χύμηξαν πάνω στον Παύλο Φύσσα. Έδρασε, αναδύθηκε και ο κόσμος των μελισσών, ο κόσμος που βλέπει έναν άνθρωπο πεσμένο κάτω, αιμόφυρτο, σε ανάγκη, και δεν λέει «να ένας ξένος», αλλά λέει «να, ο αδελφός μου». Γι' αυτό το λόγο, περισσότερο από κάθε άλλο μάρτυρα, στην περίπτωση αυτών των δύο νεαρών γυναικών, καλείστε όχι μόνο να κρίνετε την αξιοπιστία τους, αλλά καλείστε, κυρίες και κύριοι δικαστές, να τοποθετηθείτε, κι εσείς, κυρία πρόεδρε, με ποιον είστε: με τις μέλισσες ή με τους λύκους; (σ. 215)

Καταλήγοντας…

Η κατάληξη της δίκης της Χρυσής Αυγής, ακόμη κι υπό αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί παρά να αποτελεί μία από τις κορυφαίες προτεραιότητες του αντιφασιστικού κινήματος αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα. Φυσικά τίποτε δεν τελειώνει, ακόμη και αν τελικά η ηγεσία της οργάνωσης καταδικαστεί. Πόσο μάλλον την στιγμή που ακόμη και υπό το βάρος συντριπτικών στοιχείων, είχαμε μία τοποθέτηση σαν αυτή της εισαγγελέως Αδαμαντίας Οικονόμου. Η

σκέψη μίας Χρυσής Αυγής με αθωωμένη την ηγεσία της, έτοιμης να διεκδικήσει οφειλόμενα κρατικά κονδύλια σε αυτή την κοινωνική συγκυρία, ακόμη κι εκτός κοινοβουλίου, δεν μπορεί παρά να κάνει το αίμα να παγώνει στις φλέβες μας.

Ακόμη όμως κι αν αποφύγουμε αυτό το ενδεχόμενο, η πολιτική συγκυρία παραμένει εξαιρετικά δύσκολη. Η μετατόπιση της πολιτικής ατζέντας προς ακροδεξιές θέσεις είναι ξεκάθαρη όπως αποτυπώθηκε από τον εθνικοπατριωτικό πυρετό που συνεπήρε το ελληνόψυχο ίντερνετ τις τελευταίες ημέρες εξαιτίας των γεγονότων του Έβρου και όχι μόνο. Οι κοινωνίες των νησιών του ανατολικού Αιγαίου βουλιάζουν στο σκοτάδι του εκφασισμού, παραεκκλησιαστικές κινήσεις όπως το «Αφήστε με να ζήσω» επαναφέρουν ζητήματα όπως αυτό των αμβλώσεων, που θεωρούνταν ληγμένα από δεκαετίες, ενώ ο εναγκαλισμός εκκλησίας και κράτους μοιάζει ισχυρότερος από ποτέ – αν και η τρομακτική ανευθυνότητα της επίσημης εκκλησίας πάνω στο ζήτημα του κορωνοϊού ίσως της κόστισε περισσότερο από όσο υπολόγιζε.

Σε αυτά τα πλαίσια το βιβλίου του Θανάση Καμπαγιάννη δεν αποτελεί απλώς μία λεπτομερή καταγραφή των έργων και ημερών της νεοναζιστικής συμμορίας. Είναι ένα ντοκουμέντο πολιτικής ιστορίας κι ακόμη ένα όπλο στα χέρια του αντιφασιστικού κινήματος, στην προσπάθεια του να τελειώνουμε πια με τους μαχαιροβγάλτες της Χρυσής Αυγής.

ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΛΙΣΣΕΣ Ή ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΜΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΓΟΡΕΥΣΗ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΛΙΣΣΕΣ Ή ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ
ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΜΠΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΑΓΟΡΕΥΣΗ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

αντίποδες